

Chương hai mươi lăm (tt)

HỎA KHÍ BÁCH ĐỘC TRẬN

Vút !

Như đoán biết Tiểu Vy đang định chạy đến nơi nào, lão quỷ Bạch Phát ở phía sau cười rũ rượi :

- Người nghĩ ta vẫn lưu cuộn dây đã từng đưa người xuống đáy Trung Sơn Cốc sao ? Người lầm rồi ! Người đừng nghĩ đến việc chạy thoát nữa ! Ha... Ha...

Như trước kia đã xảy ra, lão quý Bạch Phát luôn đoán được mọi ý nghĩ của Tiểu Vy !

Nhưng khi nghe lão nói những lời này, Tiểu Vy lại nghĩ :

"Ta sẽ gây kinh ngạc cho lão ! Lão đừng mong bắt giữ ta ! Hừ !"

Chàng quyết tình lao lên động khẩu, nơi tám năm trước chàng đã gặp lão quý Bạch Phát và còn giúp lão xuống đáy Trung Sơn Cốc lấy Cử Diệp Thảo !

Vút !

Ở phía sau, khoảng cách giữa Tiểu Vy và hai lão ma chỉ còn chưa đến hai trượng, lão Bạch Phát Giáo chủ Thiên Ma Giáo chột vung cao tay, như ném vào Tiểu Vy một vật vô hình.

Viu...

Có tiếng gió rít chứng tỏ vật được lão ném ra là một vật thật tuy có hình dáng thật nhỏ bé !

Vào lúc này bao nhiêu chân nguyên nội lực còn sót lại đều được Tiểu Vy dồn cả vào cước lực ! Vì thế, thính giác tinh tường của chàng hầu như chẳng còn bao nhiêu ! Thêm vào đó, càng leo lên cao gió lộng càng nhiều, nếu Tiểu Vy có còn lại chút nào thính giác thì với tiếng rít gió quá nhỏ ở phía sau đều bị tiếng gió thổi lộng che át, chàng không thể phát giác hành vi ám muội của đối phương !

Cạch !

Toàn thân Tiểu Vy bị chấn động ngay khi vật bé nhỏ kia chạm vào phía sau !

Chưa hiểu điều gì vừa xảy ra, chàng nghe tiếng Hỏa Độc Quái Nhân bảo lão Giáo chủ Thiên Ma Giáo :

– Ty Hỏa Y được làm bằng da tê ngưu sống ở tận Miêu Cương ! Lão đệ có dùng ám khí cũng vô ích !

Tiểu Vy chợt hiểu, tiếng chạm vừa xuất hiện là do lão quỷ Bạch Phát ném ám khí vào chàng. Và chàng mừng tượng vật được lão dùng làm ám khí chắc chắn phải là những mảnh Thấu Cốt Loạn Phong Ty !

Có tiếng rít giận dữ của lão quỷ Bạch Phát vang lên :

– Không ngờ bảo bối tâm huyết của lão ca vô tình giúp tiểu tử khắc chế cả ám khí tuyệt kỹ của đệ ! Tiểu tử quá xảo quyệt !

Hỏa Độc Quái Nhân đáp lại :

– Ta cũng không ngờ tiểu tử có lắm tâm cơ, dùng bảo bối của ta để chống lại Bạch Độc Trận của ta ! Chờ khi bắt được tiểu tử, ta sẽ cho y ném mọi thủ đoạn lợi hại của Hỏa Độc Quái Nhân này ! Hừ !

Bất chợt, lão quỷ Bạch Phát cười lên :

– Lão ca yên tâm ! Lần này đệ tin chắc tiểu tử dù có mọc cánh cũng không thoát được ! Ha... Ha...

– Lão đệ định...

Tiếng cười của lão quỷ Bạch Phát ở phía sau dần đổi hướng.

– Ha... Ha... ! Lão ca chớ hỏi nhiều ! Cứ đuổi theo tiểu tử sẽ biết !

Nghe không sót một lời nào và dựa

vào âm thanh đang chuyển hướng của lão quỷ Bạch Phát, Tiểu Vy chợt hiểu lão đang thay đổi lộ trình và như lão muốn nhờ việc thay đổi này sẽ chặn mọi bước tiến của Tiểu Vy !

Đưa mắt quan sát địa hình đang đặt chân đến, Tiểu Vy phát hiện, chàng sắp bước vào khu vực động khẩu sẽ có nhiều ngách đá vừa phức tạp vừa đan xen vào nhau như một mê hồn trận !

Tám năm trước cũng chính nhờ vào khu vực này, A Tuyết đã dễ dàng che giấu tung tích và sau cùng đưa Tiểu Vy đến nơi lão quỷ Bạch Phát lưu ngụ !

Như vậy, việc lão quỷ chuyển hướng hóa ra là do lão đã quá thông thuộc địa hình chốn này, lão định lợi dụng thế

dó để bất ngờ từ một ngách đá xông ra, tóm giữ Tiểu Vy !

Tiểu Vy có phần lo sợ vì chàng đang phải đối đầu với một kẻ địch không những có ác tâm ác tính mà còn có tâm cơ thủ đoạn hơn người ! Nếu Tiểu Vy vụng tính hoặc không khéo che đây ý đồ sắp thực hiện, chàng sẽ là người bại trận trước đối thủ có trí mưu viễn lự hơn !

Tung người, phóng tận lực vào động khẩu Tiểu Vy lập tức lao vào một ngách đá vừa nhìn thấy !

Vút !

Ở phía sau Hỏa Độc Quái Nhân vẫn bám theo sần sật !

Không muốn để lão quỷ Bạch Phát đón đầu, Tiểu Vy chạy bất kể phương

hướng ! Gặp ngách đá nào xuất hiện cắt ngang chàng cũng lao vào ! Hy vọng nhờ vào hành vi chạy loạn này, không chủ đích và cũng không một quy luật nào cụ thể, sẽ gây khó khăn không ít cho lão quỷ Bạch Phát có lăm tâm cơ !

Vút !

Chàng cứ nhắm mắt lao bừa như thế, chẳng biết có gây được chút khó khăn nào cho lão quỷ Bạch Phát hay không ! Chỉ biết rằng lão Hỏa Độc Quái Nhân đang học tốc bám theo chàng dù tận mắt nhìn thấy cách thức chàng dịch chuyển vẫn khó lòng đuổi kịp !

Vì nào có ai đuổi kịp khi ở phía trước người bị đuổi cứ ngoặc đi ngoặc lại tùy thích ?

Hỏa Độc Quái Nhân càng bám đuổi càng phần nộ !

Có không ít lần do bị Tiểu Vy chuyển hướng bất ngờ, lão phải quật kinh vào ngách đá vừa để hãm lại đà đang lao đi vừa để phát tiết trút hận !

Âm ! Âm !

Kế sách này của Tiểu Vy có lẽ có đôi chút hiệu quả ! Vì chàng chạy như thế cũng khá lâu vẫn chưa thấy lão quỷ Bạch Phát hiện thân đón đầu !

Đang thầm mừng về điều này, Tiểu Vy còn mừng nhiều hơn khi phát hiện ở cuối ngách đá vừa lao vào chính là động khẩu nơi trước kia lão quỷ Bạch Phát từng lưu ngụ !

Chàng đang cần chạy đến nơi đó !

Do vậy, khi nhìn thấy ý đồ sắp đặt, Tiểu Vy lập tức lăm lăm thanh đoản kiếm trên tay !

Chàng đã có kế sách và kế sách đó không thể thiếu thanh đoản kiếm !

Vút !

Một bước nhảy sau cùng đưa Tiểu Vy lọt vào động khẩu nọ !

Chàng chỉ cần nhảy như thế một lần nữa sẽ đến phần hậu động ở phía sau !

Chính lúc đó, do lần này Tiểu Vy đã không còn chuyển đổi phương hướng một cách bất ngờ nữa, từ phía sau Hỏa Độc Quái Nhân được dịp đuổi theo bằng khinh thân pháp với nội lực vẫn còn thâm hậu !

Vút !

Hỏa Độc Quái Nhân nhìn chăm chăm vào Tiểu Vy trong một khoảng cách chưa đến trượng !

Với cảm nghĩ chỉ cần đưa tay ra sẽ chạm được Tiểu Vy, Hỏa Độc Quái Nhân dắc ý đến phải bật cười :

— Ha... Ha... ! Người không thể thoát được nữa rồi !

Tiểu Vy hoảng loạn, hy vọng chàng kịp thực hiện ý đồ trước khi bị Hỏa Độc Quái Nhân hạ thủ !

Không sớm cũng không muộn, ở phía trước chàng lúc đó bỗng có thanh âm của lão quỷ Bạch Phát vang lên giận dữ :

— Dù ngươi xảo quyết đến đâu đi nữa, rốt cuộc cũng phải có lúc này ! Ta chờ ngươi đã lâu rồi. Hãy đứng lại !

Tiểu Vy cảm thấy mọi hy vọng đều tắt ngấm ! Mọi bước tiến lùi của chàng đều bị ngăn chặn, trong khi đó định ý của chàng vẫn chưa kịp thi hành !

Thấy chàng vẫn liều lĩnh lao đi, ở phía sau Hỏa Độc Quái Nhân nổi giận :

- Nhẹ không ưa người lại ưa nặng ! Người tưởng ta không dám trừng trị người sao ? Đỡ này !

Ào...

Hỏa Độc Quái Nhân lập tức quật kinh ! Và tiếng hô hoán của lão quỷ Bạch Phát vang lên khá muồn:

- Lão ca ! Ở trước mặt tiểu tử là một vực thẳm ! Lão ca trừng trị y như thế, đệ e rằng...

Lão quỷ Bạch Phát chưa nói dứt lời,

ngọn kinh của Hỏa Độc Quái Nhân lập tức chấn vào hậu tâm Tiểu Vy và đẩy Tiểu Vy lao thật nhanh về phía trước !

Vút !

Nhờ đó, Tiểu Vy cũng vượt thoát một khe đá nhỏ, nơi lão quỷ Bạch Phát cố tình đến trước hầu tóm giữ chàng !

Lão quỷ Bạch Phát sợ Tiểu Vy phải rơi xuống vực, vội vươn tay định chộp vào y phục để giữ chàng lại !

Soạt !

Y phục của Tiểu Vy lúc này là Ty Hỏa Y được làm bằng da tê ngư sống vừa rắn chắc vừa trơn láng bóng nhẫy, lão quỷ Bạch Phát tuy kịp chộp vào nhưng không có cách nào giữ Tiểu Vy lại !

Tiểu Vy cứ thế tiếp tục lao đi và đi

nhiên lao thẳng đến miệng vực, nơi chàng cố ý tìm đến !

Vút !

Và chàng rơi xuống vực.

Ào...

Lập tức, từ bên dưới có tiếng gào thất thanh của chàng vang lên :

A... A...

Chương hai mươi sáu

TRUNG SƠN CỐC

Tiếng Tiểu Vy gào thật thê thảm :

Và có thể nói so với tiếng gào của người sắp phải tan xương nát thịt vì rơi xuống vực, tiếng gào của Tiểu Vy hoàn toàn giống như vậy !

Hai lão ma ngơ ngác nhìn nhau và ngơ ngàng nhìn xuống vực !

Nhìn thần sắc của hai lão lúc này hoàn toàn không giống với thần sắc của những kẻ đắc thắng !

Họ đang rung động trước việc Tiểu Vy thảm tử ?

Họ hoang mang vì không ngờ Tiểu Vy lâm vào kết cục này ?

Và sau cùng, khi từ dưới đáy vực không còn bất kỳ tiếng động nào vang lên, họ thất thểu bỏ đi như những kẻ bại trận !

Tại sao lại như thế ?

Không ai biết rõ nguyên nhân, trừ họ là những người đương cuộc !

*

*

*

Vào lúc đó, Tiểu Vy đang nhể nhại mồ hôi vì đã gắng sức quá nhiều trong khi chân nguyên nội lực đang ở mức kiệt quệ !

Chàng vừa gắng sức gào thật to, thật giống với tiếng gào bi thảm của kẻ phải rơi xuống vực mà chết !

Và chàng còn phải gắng sức nhiều hơn nữa để tiếp tục chi trì thân hình đang treo lơ lửng ở vách đá !

Tại sao Tiểu Vy không tiếp tục rơi xuống đến tận đáy ?

Tại sao Tiểu Vy có thể giữ lơ lửng ở giữa vách đá ?

Tất cả đều do chàng đã dự mưu trước !

Ngay khi bị Hỏa Độc Quái Nhân

dồn sức quật cho một kinh, suýt nữa Tiểu Vy phải ngất đi ! Và như thế, dù có sẵn dự mưu như thế nào đi nữa thì vào lúc này Tiểu Vy chỉ còn là đồng thịt xương nhầy nhụa ở dưới đáy vực do phải chạm thật mạnh xuống đáy !

May thay, cái chớp tiếp đó của lão quý Bạch Phát rốt cuộc đã giúp Tiểu Vy thức tỉnh và nhận ra điều nguy hiểm nhất vẫn đang chờ chàng ở phía trước !

Do đó, khi bắt đầu rơi xuống vực, chàng khéo léo đưa đầu thanh đoản kiếm vào vách đá ngay miệng vực ! Sự va chạm lập tức lôi chàng dù vẫn rơi nhưng là rơi sát vào vách đá !

Tám năm trước chàng đã leo xuống Trung Sơn Cốc này một lần ! Và chàng hãy

còn nhớ ở sát vách đá không hề có bất kỳ một mô đá lớn nào nhô ra khiến chàng có thể va vào !

Vì thế, chàng cố tình cho thân hình rơi càng sát vách đá càng tốt !

Dang rơi, chàng giả vờ gào thật to, thật bi thương, sao cho giống với tiếng gào của người đang lâm nạn !

Bằng tiếng gào đó, ngoài mục đích đánh lừa hai lão ma hãy còn ở bên trên, Tiểu Vy còn muốn dùng để che lấp những âm thanh do chàng cố tình chạm đầu mũi kiếm vào vách đá !

Nếu để bọn lão ma nghe được những âm thanh này hẳn hai lão phải nghi ngờ và sẽ tìm cách thám thính đáy vực !

Chàng không muốn điều đó xảy ra,

chàng phải gắng sức gào cho dù không còn sức để gào !

Nhờ đầu kiếm va chạm nhiều lần vào vách đá, sức rơi của Tiểu Vy ít nhiều cũng phải giảm lại !

Sau cùng, khi đến lúc quyết định, Tiểu Vy tận lực cắm thanh kiếm vào vách đá và lập tức bám vào đốc kiếm !

Chàng bị sức rơi kéo trở xuống, suýt nữa phải buông tay ! Nhưng may thay điều đó không xảy ra.

Và giờ đây, Tiểu Vy ngoài việc chi trì thân hình để tiếp tục đeo bám vào thanh kiếm, chàng còn phải lắng nghe mọi động tĩnh ở bên trên !

Chàng nghĩ :

"Hai lão sẽ hô hoán, sẽ tìm cách

thăm thính đây vực nếu nghi ngờ tiếng gào của ta là giả tạo ! Ngược lại, nếu hai lão tin ta đã chết, vì bất tuân mệnh lệnh của ai đó, hai lão nghĩ đã đẩy ta đến cảnh thảm tử, hai lão sẽ lo sợ và lảng lạng rời đi !"

Sau một lúc chờ đợi và không có chuyển biến nào đáng ngờ, Tiểu Vy khẽ thở phào !

Chàng không còn lo lắng về hai lão ác ma nữa ! Trái lại, chàng giờ phải đối mặt với chính chàng, với hiểm cảnh đang chờ đợi chàng nếu chàng để xảy ra sơ suất !

Lên tay vào vách đá, chàng tìm chỗ bám.

Khi đã bám được vào những mấu

dá nhỏ, rất nhỏ chỉ có thể cảm nhận bằng tay, Tiểu Vy cố thu người lên cao dần !

Đặt thêm một tay nữa vào vách đá, Tiểu Vy thu một chân, đặt lên thân kiếm !

Thực hiện được đến đây, Tiểu Vy khe khẽ thở ra, hy vọng điều sau cùng chàng sắp thực hiện vẫn xảy ra suôn sẻ như những gì vừa làm !

Nghỉ một lúc, Tiểu Vy từ từ đứng lên với hai tay bám vào vách đá, còn một chân thì đạp vào thân kiếm !

Khi đã có thể đứng thẳng người, Tiểu Vy khoan khoái thở phào, đặt cả hai chân vào vách đá !

Sau cùng, chàng từ từ xoay người để lưng có thể tựa hẳn vào vách đá và không cần phải bám tay !

Chàng đã thực hiện được điều này !

Hai mắt nhắm lại, Tiểu Vy bắt đầu tận hưởng cảm giác thơ thối khi có thể đứng tựa lưng hoàn toàn vào vách đá với thân kiếm làm nơi đặt chân !

Tiểu Vy không hề vọng tưởng !

Chàng thừa biết vị thế của chàng hiện giờ tuy đã hết nguy hiểm nhưng nếu xét cho kỹ thì bản thân chàng gần như đang cận kề với cái chết không xa là bao !

Vì chỉ cần một sát na sơ suất, một chút sẩy chân Tiểu Vy sẽ rời khỏi vị thế tạm gọi là an toàn và phải rơi xuống đáy vực tiếp tục !

Biết rõ như vậy nên Tiểu Vy ngay sau khi cảm nhận chân nguyên được hồi phục một phần nhờ một lúc nghỉ ngơi đủ

lâu, vội đưa mắt nhìn xuống !

Chàng nhìn xuống dọc theo vách đá, hy vọng có thể phát hiện nhiều vị trí có thể bám tay đặt chân để từ đó giúp chàng leo xuống tận đáy vực một cách an toàn !

Tại sao Tiểu Vy không tính kế leo lên, trái lại chỉ nghĩ đến việc leo xuống ?

Đó là điều chỉ có chàng biết, vì chú ý của chàng khi cố tình chạy đến nơi đây vốn là vậy !

Ánh dương quang lúc này đang mờ dần, chứng tỏ hoàng hôn đang buông xuống ! Điều này lẽ đương nhiên gây khó khăn cho chàng không ít trong việc quan sát dọc theo vách đá !

Chàng không còn nhiều nội lực để

có thể giúp chàng quan sát một quãng xa ! Chàng chỉ có thể nhìn trong một đoạn khá ngắn, khoảng hai trượng hoặc ít hơn !

Tuy thế, nhờ tầm thị tuyến bị hạn chế nên cái nhìn quan sát của chàng có phần kỹ hơn, tinh tế hơn !

Và chàng chợt phát hiện có một vật chợt nhô ra từ vách đá, phía dưới chân chàng độ hai trượng ngoài !

Vật nhô ra đó không dài, chỉ độ hai lòng tay là cùng, nhưng nếu vật đó đủ vững chắc vẫn là một vị thế quá tốt đối với ý định leo xuống của Tiểu Vy !

Không chậm trễ và hết sức cẩn trọng, Tiểu Vy hạ người xuống thấp dần, tay vẫn bám vào sát vách đá để khỏi rơi xuống !

Được một lúc, Tiểu Vy một lần nữa lại treo người lơ lửng cạnh vách đá với hai tay bấu chặt vào thanh đoản kiếm của chính chàng !

Dung đưa hai chân, luân phiên chạm vào vách đá, Tiểu Vy cố tìm vị thế có thể tạm đặt chân trong một thời gian cực ngắn !

Khi tìm được rồi, Tiểu Vy buông rời một tay khỏi đốc kiếm để bám tay đó vào vách đá trở lại !

Với hai chân và một tay vừa có điểm bám vào, Tiểu Vy bất ngờ dụng lực, dùng cánh tay đang cầm đốc kia, kéo bật thanh đoản kiếm ra khỏi vách đá !

Tiểu Vy quá mạo hiểm và liều lĩnh khi cố cử động này !

Tuy nhiên, trong cảnh ngộ của chàng hiện giờ, chàng còn cách nào khác nếu không mạo hiểm, không liều lĩnh với số mạng ?

Do dụng lực như vậy, hai chân và một tay của chàng đang bám một cách hồ hững vào vách đá, dĩ nhiên phải rời khỏi vị trí ! Đồng thời, thanh đoản kiếm cũng được chàng nhổ bật khỏi vách đá ! Không còn một điểm tựa nào nữa, Tiểu Vy không tránh khỏi việc rơi xuống !

Ào...

Tuy nhiên, chàng mạo hiểm với những toán tính thật chuẩn xác !

Vừa rời khỏi vách đá, ngay lập tức Tiểu Vy nhìn chú mục vào vật nhô ra ở phía dưới mà chàng vừa phát hiện !

Và khi thân hình rơi đến vật đó, hữu thủ đang cầm kiếm của chàng liền đâm mạnh vào vách đá, đồng thời, chàng còn vươn tả thủ chộp vào vật nhô ra đó.

Soạt !

Bộp !

Với thanh đoản kiếm vừa cắm vào vách đá và với tả thủ kịp chộp vào vật kia, toàn thân chàng liền được giữ lại, không rơi xuống nữa ! Lần này sự trì kéo giữa lực rơi xuống và sức bám lại một lần nữa làm cho toàn thân Tiểu Vy phải đau đớn khôn tả !

Tuy đau đớn nhưng Tiểu Vy vẫn hài lòng ! Vì việc mạo hiểm của chàng rất cuộc cũng thu được kết quả ngoài mong muốn !

Vật nhô ra mà chàng vừa chộp vào không thể nào ngờ đó lại là một thanh kiếm ! Và phần chàng vừa nắm giữ chính là đốc kiếm đang gỉ sét vì thời gian ! Dầu vậy, nó vẫn còn tốt và vững chắc, có thể giúp ích cho Tiểu Vy thật nhiều.

Treo người trên hai thanh kiếm cùng cắm vào vách đá như vậy đủ lâu, Tiểu Vy định bụng sẽ lần lượt dùng hai thanh kiếm thay cho công phu Bích Hồ Du Tường để leo xuống !

Muốn vậy, chàng vẫn cần những vị thế để đặt chân !

Chàng nhìn xuống, tìm những chỗ đặt chân bằng mắt và bằng cả hai chân đang dung đưa qua lại !

Đột nhiên chàng cảm thấy hẫng

người ! Một trong hai chân chàng như vừa lọt vào được nơi lõm vào khá sâu của vách đá !

"Có động khẩu ? Phải chăng đây là trời giúp ta ? Từ động khẩu này ta có thể tìm sinh lộ ? Ha... Ha... ! Ta thoát rồi ! Ta có thể thoát rồi !"

Phấn khích, Tiểu Vy không chần chừ tìm cách tự tụt người xuống nơi vừa phát hiện !

Chàng lần lượt vận lực vào hai tay, tay này bám vào thanh kiếm để tay kia dễ dàng nhổ bật thanh kiếm thứ hai ra !

Không bao lâu, chỉ sau hai lượt nhổ kiếm ra và cắm kiếm vào, Tiểu Vy không những đã dời vị trí của hai thanh kiếm xuống dưới mà còn ung dung đặt được hai

chân vào phần hõm nọ, nơi chàng tin chắc đó chính là một động khẩu có thể giúp chàng đào sinh !

Sự thật không như chàng nghĩ !

Nơi chàng vừa đặt chân vào chỉ là phần khuyết lõm của vách đá, nó không phải động khẩu mở đầu cho một xuyên sơn đạo như chàng quá hy vọng !

Chàng chép miệng :

"Không, phải động khẩu cũng không sao ! Bây giờ trời đã tối và sức lực của ta đã cạn kiệt, có một nơi như thế này để tạm tọa vị vẫn hơn là cứ giữ lơ lửng khiến tính mạng cứ như ngàn cân treo sợi tóc ! Hà..."

Tạm bằng lòng với điều hiện có, Tiểu Vy thật sự khoan khoái khi được ngồi

một cách vững như bàn thạch ở nơi vừa tìm được !

Để chuẩn bị đủ đầy cho những gian nan sắp đến, Tiểu Vy không bỏ lỡ cơ hội tốt này ! Chàng nhắm mắt dưỡng thần và thầm cầu mong chân nguyên nội lực càng mau phục hồi bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu !

Vừa vận khí kiểm tra kinh mạch, Tiểu Vy kinh hoảng !

Trước kia, lúc nguồn chân lực nguyên dương tiềm tàng của chàng chưa có dịp bộc phát, chàng vẫn thường tọa công theo tâm pháp U Minh Thập Cảnh của sư môn, đó là điều quá bình thường đã giúp chàng có được âm hàn nội lực như sở học môn phái !

Và khi nguồn nội lực âm hàn có lần suy kiệt, việc chân lực dương cương của Mộ Dung Tuyết Lan vô tình xâm nhập vào nội thể kích động chân khí nguyên dương của chàng khởi phát, điều đó chỉ dẫn đến tình trạng công phu của chàng phải thay đổi từ âm hàn sang dương nhiệt mà thôi, vẫn không tạo hậu quả khốc liệt nào cho chàng !

Còn lần này, do chân khí nguyên dương đang lúc cạn kiệt, chàng vừa vận hành chân khí theo U Minh Thập Cảnh Công tâm pháp, tâm pháp này lập tức giúp chàng qui tụ mọi chân khí nguyên dương còn sót lại đang tản mát khắp nội thể về đan điền ! Nhưng nguy hiểm thay,

cũng bằng tâm pháp này, chân lực âm hàn cũng từ đó phát sinh, như những lần đầu chàng luyện tâm pháp ngay sau khi bá sư ! Điều đó khiến đan điền cùng một lúc xuất hiện hai loại chân khí trái ngược nhau !

Chân khí âm hàn nhờ tâm pháp U Minh đang ung dung xuất hiện tại đan điền ! Chân khí nguyên dương đang tản mát thì lại quy hồi đan điền do việc chàng tọa công !

Và điều tất yếu phải xảy ra là chân khí âm hàn bắt đầu chống cự và xua đuổi số chân khí nguyên dương đang lăm le xâm nhập đan điền !

Lặng người ngồi im như hóa đá, Tiểu Vy không dám tọa công nữa ! Vì

chàng không thể biết khi hai chân khí này đối đầu nhau hậu quả sau đó sẽ như thế nào và gây phương hại gì cho bản thân chàng ?

Có hai trường hợp sẽ xảy đến :

- Thứ nhất, chân khí âm hàn thắng thế, chân khí nguyên dương bị tiêu diệt : chàng sẽ có lại công phu âm hàn của sư môn và chàng sẽ lại là chàng lúc trước, là U Minh Lãnh Sát !

- Thứ hai, chân khí nguyên dương quy hồi càng lúc càng nhiều sẽ trấn áp hoàn toàn và không cho chân khí âm hàn có dịp phát sinh : chàng tuy vẫn có công phu U Minh nhưng không phải công phu U Minh nhưng sau này chàng sẽ mãi mãi không dám tự nhận là đệ tử của U Minh

Thần Cơ nữa !

Chàng phải chọn một trong hai điều đó, hoặc loại bỏ chân khí nguyên dương hoặc từ bỏ chân khí âm hàn !

Nhưng tất cả không phải do chàng có quyền chọn lựa ! Điều đó còn tùy thuộc vào hai loại chân khí kia, chân khí nào mạnh hơn sẽ thắng, sẽ đưa chàng đến một trong hai hậu quả kia !

Chép miện. Tiểu Vy tự nhủ :

"Thời thế quay vậy, ta đành phó mặc cho số phận vậy ! Điều cần yếu là phải sống, phải thoát khỏi hiểm cảnh này ! Có là U Minh Lãnh Sát cũng tốt, không là U Minh Lãnh Sát cũng không hề gì ! Vì đang có quá nhiều người vừa biết ta đã biến đổi công phu ! Hừ... !"

Chàng lại tiếp tục tọa công !

Tuy nhiên, chợt nhớ đến một điều hệ trọng, chàng thất kinh và phải dừng ngay việc tọa công !

"Nhỡ không có chân khí nào thắng thế thì sao ? Chân khí âm hàn phát sinh bao nhiêu sẽ bị chân khí nguyên dương quy hồi hủy diệt bấy nhiêu ! Để hủy diệt, chân khí nguyên dương lẽ đương nhiên cũng phải bị trừ khử ! Cái này loại cái kia và ngược lại, kết quả ta sẽ bị phế võ công hoàn toàn ! Và thế là ta mãi mãi bị giam cầm ở đây, vô phương đào thoát ! Cuối cùng, c...h...ế...t... !"

Hoảng kinh hồn vía, chàng như hóa thành đá thật !

*

*

*

Ánh dương quang dần xuất hiện, một ngày mới vẫn đến một cách thản nhiên theo định luật của hóa công, bất chấp màn đêm có chịu lui đi hay không !

Nhận thức điều này, một lần nữa Tiểu Vy định giao phó sinh mạng cho mọi sắp xếp của tạo hóa !

Hoặc sống hoặc chết, hoặc sẽ lại là U Minh Lạnh Sát hoặc mãi mãi không còn là U Minh Lạnh Sát, một khi Tiểu Vy không còn cách nào khác để chọn lựa, càng suy nghĩ càng thêm phiền não !

Chàng tọa công !

Nhưng một lần nữa chàng phải đình lại !

Trong tầm nhìn của chàng, nhờ ánh dương quang vừa xuất hiện, một mảnh lụa được ai đó nhét vội vào một khe đá ngay trước mặt chàng !

Động tâm, chàng nghĩ :

"Thanh kiếm ta vừa tìm được chắc hẳn phải do ai đó trước đây đã lâu dụng lực cắm vào ! Nhân vật đó cũng lâm vào cảnh ngộ giống như ta hiện nay ! Và mảnh lụa này phải chăng do nhân vật đó trước khi chết lưu lại ?"

Đồng cảnh ngộ dễ phát sinh hảo cảm, Tiểu Vy đưa tay gỡ mảnh lụa, tạm ngưng việc tối cần là tọa công !

Đó là một bức huyết thư, di thiên của nhân vật đã lâm cảnh ngộ hung hiểm như Tiểu Vy hiện giờ !

Chàng đọc vì lòng cảm vừa phát sinh ! Nhưng càng đọc chàng càng bàng hoàng ! Bởi lời lẽ ở bức huyết thư đang đề cập đến cùng một câu chuyện đã được Triết Toàn Thu kể cho chàng nghe !

Nhìn vội phần hạ khoản, nơi thư danh có ghi ba chữ : “Nam Cung Điền”, Tiểu Vy bật thét lên :

– Phụ thân ? !

Chàng hiểu tất cả !

Đúng như Triết Toàn Thu đã thuật và cũng đúng với những gì tám năm trước Tiểu Vy đã mục kích, chính Bạch Phát Tôn Giả đã hát phụ thân chàng xuống chính

vực thẳm này !

Và cũng như Tiểu Vy bây giờ, phụ thân chàng nhờ cầm được một thanh kiếm vào vách đá nên nện toàn mạng !

Phụ thân chàng cũng tình cờ phát hiện chỗ khuyết lõm này của vách đá để tạm dừng làm chỗ trú chân !

Trước khi được Phỉ Nhậm giải cứu – Do Phỉ Nhậm muốn thu nhật Kim Long Ngọc Bội, không phải vì hảo tâm – Phụ thân chàng không nghĩ đến ngày còn sống ! Mệnh luoja này được phụ thân chàng lưu lại, hy vọng có người tình cờ tìm thấy ! Và người đó ngoài việc có được Kim Long Ngọc Bội còn có trách nhiệm báo thù rửa hận cho phụ thân chàng là người di thư !

Không ngờ, người đọc được bức

huyết thư này lại chính là chàng, là cốt nhục của phụ thân chàng, Bang chủ Kim Long Bang !

Thảm biến năm xưa vô tình được lập lại, vẫn là lão Bạch Phát trước kia xô phụ thân chàng xuống vực thì bây giờ đến lượt chàng là nạn nhân của lão !

Và có lẽ vì hay tin phụ thân chàng vẫn sống nên sau đó lão hồ nghi nơi này là nơi có lưu di vật của Kỳ Nhân Kim Long ! Lão quyết chọn động khẩu ở bên trên làm nơi lưu ngụ ! Vì thế, lão mới biết ở đáy vực có Cửu Diệp Thảo (? !)

Nhìn lại bức huyết thư của phụ thân, Tiểu Vy suy nghĩ một lúc rất lâu mới đi đến một quyết định ! Và quyết định này của chàng rất là mạo hiểm !

Chàng định luyện nội công tâm pháp nhập môn của Kim Long Kỳ Nhân do phụ thân chàng lưu lại trên bức huyết thư !

Có quyết định này vì chàng nghĩ :

"Tọa công theo tâm pháp U Minh sẽ dẫn đến những hậu quả khó lường trước và chưa biết sau đó có toàn mạng hay không ! Chi bằng, ta cứ luyện theo tâm pháp mới này, không dả động gì đến chân khí âm hàn hoặc nguyên dương kia ! Và đây cũng là cách ta giao phó mọi định đoạt cho cao xanh ! Tâm pháp mới này dù chỉ hỗ trợ cho một trong hai loại chân khí kia, nhưng ít ra ta sẽ không bị đưa đến tình trạng phế bỏ võ học ! Cứ thoát được nơi này, sau sẽ tìm biện pháp bổ cứu !"

Chàng không còn cách chọn lựa khác ! Nếu vẫn tọa công theo tâm pháp U Minh, việc bị phế võ công như đã nghĩ rất có thể xảy ra ! Còn luyện theo tâm pháp mới này, điều chắc chắn Tiểu Vy có thể biết trước đó là chàng sẽ có lại chân lực để thoát hiểm, bất chấp chân lực đó là chân nguyên âm hàn hay nội lực nguyên dương, cái nào cũng được ! Thoát là được !

Nhắm cho thuộc và nghĩ đến thấu triệt mọi kinh văn có ở tâm pháp này, sau đó Tiểu Vy bắt đầu tọa công !

Một diễn biến không thể ngờ đã đến với Tiểu Vy sau khi tọa công xong ! Tâm pháp nhập môn của Kim Long Kỳ Nhân đồng thời dẫn lưu cả hai loại chân khí trước đó chàng vốn có ! Lúc thì chân

khí âm hàn xuất hiện mạnh, đả thông từng kinh mạch, khi thì chân lực nguyên dương vượt trội hơn, xuyên suốt các kinh kỳ bát đại huyết !

Xả công, Tiểu Vy cười ảo não ! Như vậy chàng cùng một lúc phải chịu đựng hai loại chân khí xung khắc trong nội thể ! Chàng cười như vậy là chỉ mong sao hai loại chân khí này cứ mãi mãi cùng tồn tại, đừng bao giờ vì xung khắc phải tự tiêu diệt lẫn nhau, bằng không, bản thân chàng sẽ biến thành chiến trường cho hai loại chân khí sự sinh tự diệt dẫn đến thảm cảnh !

Chân nguyên kể như được phục hồi, Tiểu Vy dùng hai thanh kiếm lần lượt cắm vào vách đá và lao xuống đáy vực !

Dò xét khắp đáy vực, điều chàng đã nghi ngờ rốt cuộc cũng được sáng tỏ !

Trung Sơn Cốc này là nơi chàng đã từng được chú thổ A Hoa đưa vào !

A Hoa dù sao cũng là một con vật thông linh ! Nếu A Tuyết nhờ sư phụ chàng thuần dưỡng và giáo huấn, nên A Tuyết hóa thành một con thú thông linh thì tại sao A Hoa không có người giáo dưỡng ? Và nếu vậy, chủ nhân của A Hoa hẳn phải là cao nhân, như sư phụ chàng cũng là cao nhân !

Ở ngách đá ngoằn ngoèo trước kia A Hoa đã đưa đường dẫn lối cho chàng vào. Tiểu Vy phát hiện một bộ cốt khô không lớn hơn di cốt của một đứa bé là bao ! Cảnh bộ cốt khô đó là một hộp gỗ

đã bị bụi thời gian phủ đầy !

Chàng cố lách người chui vào ! Chàng chỉ chui được nửa người ! Nhưng chỉ cần bao nhiêu đó cũng đủ cho chàng chạm tay vào hộp gỗ !

Chàng lùi lại, mang theo hộp gỗ !

Mở hộp gỗ ra, chàng thử người nhìn quyển kinh thư chỉ có ba chữ : Xúc Cốt Công !

Mãi sau khi đọc qua quyển kinh thư một lượt, Tiểu Vy mới biết Xúc Cốt Công là loại công phu gì và có công dụng ra sao !

Bộ cốt khô nhỏ bé kia chính là bằng chứng cho thấy công năng diệu dụng của Xúc Cốt Công.

Nhân vật đó nhờ có công phu này

đã dễ dàng ra vào Trung Sơn Cốc qua lối huyết khẩu bé nhỏ như trước kia khi còn bé Tiểu Vy đã được A Hoa đưa vào ! Người đó đã tìm thấy Cửu Diệp Thảo và đang chờ Cửu Diệp Thảo Quả đến kỳ chín đỏ ! Nhưng có lẽ do số phận an bài, người đó không đủ phúc phận để hưởng dụng, đã quy tiên trọng lúc đợi chờ !

Chính Tiểu Vy nhờ duyên may đã kết thân với A Hoa và có được Cửu Diệp Thảo Quả !

Chàng luyện Xúc Cốt Công !

Chương hai mươi bảy

KIM LONG KỲ NHÂN

Núi Côn Luân lúc này phủ đầy tuyết ! Điều đó khiến cho bước chân đi của độc hành nhân phải chậm lại ?

Không phải !

Nhìn độc hành nhân đang chậm bước trên những lối đi phủ đầy tuyết, nếu thoạt nhìn thì ai ai cũng nghĩ độc hành

nhân đang bị tuyết ngập gây khó khăn !
 Nhưng nếu nhìn lâu hơn, kỹ hơn sẽ thấy
 thấy độc hành nhân như đang cố tình thả
 chậm bước ! Không những thế, y vừa đi
 vừa đưa mắt tìm dấu dắc !

Rõ ràng độc hành nhân do muốn
 kiếm tìm điều gì đó nên không thể đi
 nhanh !

Phải đi chậm y mới tìm được điều
 y muốn tìm !

Y tìm gì ?

Không ai biết, trừ y !

Y vẫn bước đi trên tuyết trắng và
 vẫn kiếm tìm điều y đang tìm !

Được một lúc lâu, y có vẻ hơi hờ
 khi đưa mắt nhìn chăm chú vào một khối
 đá to lớn có hình dạng hết sức quái dị !

Khối đá đó tuy cũng bị tuyết phủ
 nhưng hình dạng kỳ lạ vẫn lồ lộ hiện ra !

Đó là một khối đá to thật to, có thể
 gọi là kỳ vĩ cũng được ! Và khối đá to này
 thay vì có phần trên tương đối phẳng như
 một thạch bàn hoặc có đỉnh tròn như
 thông thường ở những khối đá khác thì lại
 có dạng tròn khum khum như một nắm
 mộ đá !

Chưa hết, khối đá đang tròn khum
 khum như vậy, tạo hóa khéo léo tạc như
 thế nào không biết đã làm cho khối đá bị
 thất lại tạo thành một cái eo ! Eo này
 không nằm ngay phần giữa của khối đá,
 nó thất lại đột ngột ở một phần và phần
 này nhỏ hơn bội phần nếu so với phần còn
 lại quá lớn !

Được nhìn hình dạng kỳ lạ của khối đá một lúc, độc hành nhân không thể không buột miệng tự nói :

- Nếu ở bên dưới khối đá này có thêm bốn cụm đá nhỏ nữa ở bốn góc, hình dạng của nó nào khác hình dáng của một thạch quy ? Thân thất lại chia làm hai, cái nhỏ là đầu, phần lớn là mai, gọi là thạch quy thật chí lý ! Hà... Hả...

Tự nói tự cười, sau đó độc hành nhân bắt đầu đi quanh thạch quy và tiếp tục kiểm tìm !

Độc hành nhân muốn tìm bốn cụm đá như đã nói để khẳng định đây chính là thạch quy, là tên y vừa ngẫu nhiên gọi ?

Không phải !

Y đang lẩm bẩm :

- Như đại sư huynh Toàn Cự kể lại ! Ba chữ "kẻ phản bội" phải được lưu quanh đây ! Tuyệt phủ như thế này, làm sao ta tìm được dấu vết cần tìm ?

Ra độc hành nhân đang tìm dấu vết, nói đích xác là ba chữ "kẻ phản bội" đáng lẽ phải có ở đây !

Do nhất quyết phải tìm, độc hành nhân bất chợt nâng cao hữu thủ như muốn dùng chưởng quét sạch mọi tuyết bám kia !

Y không phát chưởng ngay !

Y đứng thử người và khẽ lau bầu :

- Nếu là chưởng dương cương còn đỡ, tuyết hoặc tan chảy hoặc bị thổi bay đi ! Ngược lại, nếu là chưởng âm hàn, hà..., tuyết mà gặp lạnh không những không

bay đi còn đông cứng lại, rốt cuộc chỉ là ta tự làm khó ta ! Đành phải phí sức vậy !

Y thu chưởng về và bắt đầu dùng hai tay để gạt tuyết !

Sạt... Sạt...

Phải dùng tay gạt từng lớp tuyết một, cử động này khiến y càng lúc càng thấm mệt và y phải rịn mồ hôi cho dù tiết trời đang lúc đông giá !

Nhưng y vẫn không nản lòng, y vẫn cào từng lớp tuyết đang bám quanh khối đá to lớn !

Được một lúc, tay y chợt chạm vào một tảng đá nằm ngay bên dưới khối đá to lớn nọ !

Y mỉm cười :

– Hóa ra bên dưới khối đá có một

tảng đá nằm ở vị thế của chân rùa thật ! Xem nào, đây là chân tả phía trước ! Nếu có thời gian, ta tin chắc sẽ tìm đủ ba chân còn lại ! Ha... Ha...

Y gạt nốt chỗ tuyết mỏng còn lại để nhìn dò xét khắp bề mặt của tảng đá thay cho chân rùa :

– Không có tự dạng ở đây ! Ta phải tìm ở chỗ khác vậy !

Y lại cào tuyết quanh thân rùa (chính là phần khối đá to thật to)

Y cào cho đến lúc mặt đá lộ ra nhưng vẫn không tìm được tự dạng cần tìm !

Y di chuyển dần đến phía sau, vừa di chuyển vừa cào !

Vẫn không tìm thấy tự dạng cần

tìm, y bắt đầu gặp phải đụn tuyết to ngay bên dưới khối đá !

Vừa gạt bỏ đụn tuyết này, y vừa lẩm bẩm :

- Có lý nào đây sẽ là chân tả phía sau của thạch quy ? Nếu là vậy, hà hà, ta có gọi khối đá này là thạch quy nào có sai !

Y tiếp tục công việc ! Sau cùng y phát hiện một lúc những hai việc !

Việc thứ nhất, bên dưới đụn tuyết chính là một tảng đá chiếm vị thế thay cho chân tả phía sau của thạch quy ! Nghĩa là mọi ước đoán của y đều đúng !

Việc thứ hai, tự dạng y đang tìm quả nhiên đã lộ ra !

Y nhìn trừng trừng vào hàng tự

dạng nó !

Toàn Cơ đã kể đúng, kẻ đã hạ sát phụ thân của Toàn Cơ - Là Tam Thủ Thư Sinh - Đã ngang nhiên dùng huyết của nạn nhân để lưu lại hàng chữ "Kẻ phản bội phải chết !"

Hai chữ phản bội chỉ có thể dùng cho những ai đã từng đồng hội đồng thuyền, đồng mưu đồng kế ! Nhưng sau đó, do một trong những kẻ đó đã tự ly khai hoặc có những hành vi đi ngược lại quyền lợi của cả nhóm, kẻ ly khai đó bị gán cho hai chữ phản bội !

Cụ thể ở đây, Tam Thủ Thư Sinh là kẻ phản bội ! Tam Thủ Thư Sinh lẽ đương nhiên phải bị trừng trị, phải chết ! Kẻ hạ thủ đã từng đồng mưu đồng kế với Tam

Thủ Thư Sinh ! Kẻ đó là ai ?

Độc hành nhân vì muốn mình bạch điều đó nên mới cất công tìm đến Côn Luân xà xôi này !

Và độc hành nhân không thể không lẩm bẩm :

– Bị xem là kẻ phản bội, hiển nhiên Tam Thủ Thư Sinh đã ân hận vì hành vi đã gây ra cho U Minh Thần Cơ ! Vì ân hận, Tam Thủ Thư Sinh đã không thực hiện trọn vẹn mưu đồ của những nhân vật đồng mưu ! Sợ bị sát hại, Tam Thủ Thư Sinh đã phải chạy trốn ! Nhưng chỉ chạy đến đây, Tam Thủ Thư Sinh phải đối mặt với những nhân vật kia ! Và sau đó, Tam Thủ Thư Sinh do kém thế phải bị đồng bọn hạ sát ! Liệu trước khi nhắm mắt Tam

Thủ Thư Sinh có nghĩ cách lưu lại tính danh của kẻ thù ? Nếu có, Tam Thủ Thư Sinh phải lưu ở đâu ?

Độc hành nhân bắt đầu dò tìm từ tảng đá ! Chỉ cần tìm thấy một manh mối dù nhỏ cũng đủ cho độc hành nhân khám phá toàn bộ âm mưu hạ tiện lẫn tính danh của kẻ đã hạ sát Tam Thủ Thư Sinh !

Y tìm, tìm mãi ! Sau cùng y vô tình lần dò đến phần dưới cùng của khối đá to lớn ! Nói chính xác hơn, y đang kiểm tìm phần dưới bụng của thạch quy !

Y chợt phát hiện một manh vãi nhỏ nằm tít trong sâu dưới bụng thạch quy ! Điều đó khiến y lưỡng lự vì muốn chui vào đó nào phải điều dễ ! Trừ phi y có thể thu nhỏ thân hình hoặc biến thành

loài bò sát mảy ra y mới có thể chui vào tận trong !

Đang lưỡng lự, y chợt giật nảy mình khi nghe một tiếng quát cực lớn vang lên đầu đó ở phía sau :

– Người đến Quy Thạch Bàn để tìm di học của Kim Long Kỳ Nhân ? Đã muộn rồi ! Di học đã lọt vào tay ta rồi ! Ha... Ha...

Y kinh ngạc, biến sắc, định chui ngược trở ra !

Bất ngờ, tiếng quát kia một lần nữa lại vang lên :

– Để người chết yên lòng, người là người thứ nhất được ném Kim Long Kỳ Chương của ta ! Đây này !

Ào...

Tiếng kinh phong ào đến thật mãnh liệt không làm độc hành nhân giật mình lo sợ ằng âm thanh giọng nói của nhân vật kia !

Y gào lên phẫn nộ :

– Là Đàm Bất Nhị ? Sao Đàm Bất Nhị người có thể chiếm được di học của...

Àm !

Toàn thân của Độc hành nhân trước áp lực kinh hồn của Kim Long Kỳ Chương phải chui tọt vào bụng thạch quy !

Trước kết quả này, ở bên ngoài, Đàm Bất Nhị cười lên sặc sụa :

– Ha... Ha... ! Đúng là tuyệt kỹ tối thượng ! Ta đã luyện được tuyệt kỹ thượng thừa ! Ta sẽ là thiên hạ đệ nhất nhân ! Ta sẽ độc bá giang hồ ! Ha... Ha...

Vút !

Đàm Bất Nhị vừa cười vừa dắc ý lao vọt đi !

Dưới khối đá là bụng của thạch quy, độc hành nhân rất khôn khéo với thân hình tuy đã thu nhỏ nhưng vẫn bị ép chặt suốt bẹp dí !

Y hậm hực lắm lắm :

- Nếu ta không kịp thì triển Xúc Cốt Công, một chiêu này của Đàm Bất Nhị càng khiến ta thêm tội bất hiếu với thân phụ ! Hừ ! Hận diệt môn, thù song thân bị giết hại, lại thêm nữa mỗi thù một chiêu này, Đàm Bất Nhị người đáng phải chết trăm lần !

Lắm lắm xong, để bớt khôn khéo, y tìm cách dùng hai tay cào bới phần đất đá

ở ngay dưới thân y !

Y muốn cơ thể y không bị chèn ép từ hai phía nữa !

Phần chèn ở bên trên vốn là cả một khối đá cực to, y không có năng lực nâng bổng khối đá !

Do vậy, y phải cào bới phần dưới giúp lực ép vào càng lúc càng giảm thiểu !

Được một lúc, y có thể thành thạo nằm co người trong hình thù chỉ bằng một đứa bé !

Sau đó, để có thể chui ra, y lại tiếp tục cào bới, tự tạo lối cho y !

Dang cào, tay y đụng phải một chỗ khá mềm !

Thử moi sâu hơn, y phát hiện như y vừa tìm thấy một chỗ có thể được xem là

huyết khẩu !

Y thử người suy nghĩ :

"Huyết khẩu này liệu có đưa ta ra ngoài không ? Hay lại dẫn ta vào lòng núi Côn Luân ? Chắc... ! Ta nên tiếp tục chui ra thì hơn, mò theo huyết khẩu này có khi lợi bất cập hại !"

Nghĩ thế nào làm thế ấy, y cứ thẳng đường mà cào bới chui ra !

Y đang chui đến chỗ có manh áo !

Y dừng lại, nhặt manh áo và cõ nhét vào người !

Y quên y đang dừng đúng chỗ đất mềm khi nãy đã phát hiện !

Động tác loay hoay nhét manh áo kia vào người không ngờ làm y chợt lún sâu vào chỗ đất mềm !

Y tụt xuống !

Hốt hoảng, y đập hai chân, quơ hai tay về phía trước !

Cái đập của y đưa đến điều bất lợi !

Y bị lún xuống sâu hơn, và

Ào...

Phần dưới chợt nhũn ra, tạo một huyết khẩu thật sự ! Và huyết khẩu sâu bao nhiêu thì y rơi xuống sâu bấy nhiêu !

Huych !

Nơi y rơi xuống chạm vào là một nền đá ! Điều đó khiến cú rơi của y phải ra mạnh và y đau đớn tột cùng !

Những điều vừa xảy ra không làm y kinh ngạc bằng việc công phu thu nhỏ của y bỗng thất tán.

Y hoang mang nhìn thân thể y lớn dần lên và y chợt thức ngộ một điều ! Nếu y cần vận dụng công phu thu nhỏ thì điều tối kỵ là y đừng bao giờ để xảy ra tâm trạng thất thường ! Điều đó sẽ làm công phu đang vận dụng phải gián đoạn, dẫn đến cơ thể của y sẽ trở lại hình dạng ban đầu bất chấp y muốn hay không muốn !

Vẫn chưa hết những điều làm y kinh ngạc !

Sau sự việc cơ thể đổi dạng không đúng lúc, y phát hiện nơi y đang đứng không hoàn toàn là một huyết khẩu ! Đoạn y vừa rơi qua là huyết khẩu, có kích cỡ khá nhỏ chỉ một đứa bé chui lọt, còn nơi y đang đứng nếu vẫn xem là huyết

khẩu thì huyết khẩu này có kích thước to lớn đáng ngờ !

Huyết là nơi chôn người ! Huyết khẩu là lối đi vào huyết ! Vậy động huyết là nơi lưu ngụ cho kẻ sắp chết, biết chắc chắn sẽ chết và chấp nhận nơi phải chết làm nơi táng thân !

Trước mặt y, ở phần cuối huyết động quả nhiên có một bệ đá ! Bệ đá này rất nhiều có hình thù gần giống một quan tài ! Một quan tài bằng đá hay gọi là thạch quan cũng được !

Nói vắn tắt lại, y vừa vô tình lọt vào nơi an nghỉ ngàn thu của một nhân vật nào đó ! Nhân vật này đã chuẩn bị sẵn một nơi thật sự yên tĩnh để táng thân và yên tĩnh đó chỉ vì sự xuất hiện không

đúng lúc của y phá vỡ !

Y nghĩ như vậy và cảm thấy áy náy trăm bề !

Và đột nhiên như để chuộc lại lỗi lầm, y bất giác phục người xuống hành lễ trước cổ áo quan bằng đá nọ :

- Hậu bối vì vô tình lỡ mạo phạm đến nơi yên giấc nghìn thu ! Nghìn lần xin tiền bối nếu có anh linh, lượng thứ cho hậu bối !

Y tiến hành đánh lễ !

Một... Hai...

Y không có dự tính nào trước ! Y chỉ nghĩ có đánh lễ ba lần bảy lần hoặc chín lần thì người đã chết cũng không thể biết để ngăn y hoặc tán thưởng y ! Và y còn nghĩ y là hậu bối có đánh lễ bao nhiêu

lần trước một vị tiền bối đã khuất cũng chẳng gây phương hại hoặc làm mất thể diện của y !

"Lễ ba lần là tôn kính, bảy lần là đại tôn kính, còn chín lần, chắc... bất quá thì gọi là đại đại tôn kính, chẳng hề gì !"

Y lễ chín lễ !

Cạch !

Nếu y không có đóm lược hơn người, hoặc do y đã quá quen với những sự ngạc nhiên, cổ áo quan bằng đá trước mặt y bỗng kêu lên một tiếng và để lộ ra một phiến đá dẹt, có lẽ khi nhìn thấy điều đó y sẽ phải thất kinh vì ngỡ người đã chết bỗng sống lại !

Y có giật mình nhưng thất kinh thì không !

Từ khi y còn bé cho đến giờ, bản thân y cũng đã gặp không ít những việc lạ lùng như vậy !

Bất quá y chỉ tặc lữu hít hà :

"Nhân vật này nếu đã chuẩn bị tất cả trước khi nhắm mắt xuôi tay thì việc sắp đặt thêm nữa liên quan đến hậu sự, như việc đang xảy ra chẳng hạn, cũng không có gì đáng phải ngạc nhiên !"

Y bình thần tiến đến và cầm lấy phiến đá det vừa lộ ra từ cổ áo quan !

Một mặt của phiến đá đương nhiên phải phẳng lý như như lớp đá ở cổ áo quan, vì có như thế sẽ không ai nhận ra ở cổ áo quan đã được chủ nhân cần thêm một phiến đá vào !

Nhìn mặt sau, y đọc lầm nhấm, do

huyết động vốn tối và bản thân y mục lục chỉ đủ để nhận dạng từ chữ :

"Hảo đồ đệ !

Người có phúc phận diệu kỳ và thông tuệ hơn người ! Từ Ngọc Bội người tìm được Bảo Kiếm ! Có Bảo Kiếm người phát hiện Long Châu ! Dùng Long Châu xem qua Bảo Kiếm, người đến được Long Đàn để tiếp nhận kỳ thư ! Và lúc này, rốt cuộc người cũng tìm được nơi ẩn di lưu ba chiêu tuyệt học cuối cùng ! Hơn nữa, người là người thành khẩn biết tôn kính ! Đại lễ bái sư vừa rồi của người đủ làm ta mãn nguyện !

Tam Đại Tuyệt chiêu này ta trân trọng giao cho người, một người thông tuệ, lễ mào và nhất là được cao xanh đặt để chọn làm

truyền nhân của ta !

Lối người vừa vào chỉ mở duy nhất được một lần ! Người đã tận dụng lần duy nhất đó ! Muốn quay ra, trừ phi người luyện xong Tam Đại Tuyệt chiêu này, vận dụng toàn lực để phá hủy Quy Thạch Bàn ! Có như thế người mới có đủ hỏa hầu và không làm ô uế thanh danh của ta thuở sinh tiền ! Ta, Kim Long Kỳ Nhân cần bút !"

Những chữ : Ngọc Bội, Bảo Kiếm, Long Châu, Long Đàn và cuối cùng là Kỳ Thư nếu hợp với bốn chữ Kim Long Kỳ Nhân ở phần cần bút, tất cả cho y biết nên y vừa tỉnh cỡ lọt vào quả nhiên chính là nơi Kim Long Kỳ Nhân tịch diệt !

Y hiểu tất cả !

Đàm Bất Nhị vừa là kẻ dùng thủ

đoạn dê hèn chiếm đoạt Kim Long Ngọc Bội, vừa là kẻ mưu mô gian xảo khi tìm đến Dưỡng Tâm Viện Võ Đang phái chiếm hữu Kim Long Bảo Kiếm.

Qua diễn biến đã xảy ra ở trên kia, như Đàm Bất Nhị đã buông lời cuồng ngạo, chính họ Đàm đã dùng Kim Long Châu xem qua Kim Long Bảo Kiếm để đến được Kim Long Đàn là nơi ẩn giấu kỳ thư Kim Long !

Có lẽ họ Đàm không hề biết Kim Long Kỳ Nhân còn sắp đặt một điều kinh ngạc nữa ! Vì không biết nên họ Đàm không hề tìm đến nơi này ! Và như vậy, công phu Kim Long họ Đàm chiếm hữu đã mất đi phần tối hậu !

Phần tối hậu này, như điều đang

xảy ra, vô hình chung lọt vào tay y, kẻ đang được Kỳ Nhân Kim Long khen là thông tuệ, lễ mạo và được trời cao đặt để !

Y cười gượng !

Y được trời cao đặt để thì có, y có cả sự lễ mạo, nhưng bảo y thông tuệ thì chưa chắc ! Bởi cho đến giờ y chưa một lần chạm vào một trong Kim Long Ngũ Báu do Kỳ Nhân Kim Long lưu lại !

Y vì muốn tìm hiểu những âm mưu đã hãm hại U Minh Thần Cơ nên mới đến Côn Luân sơn ! Y đến được Quy Thạch Bàn nhưng lại gọi theo cách gọi của y, Thạch Quy !

Và do Đàm Bất Nhị độc ác, quật cho y một kỳ chưởng Kim Long, y mới bị tống bay vào phần dưới Thạch Bàn ! Y đến

được nơi này hoàn toàn là tình cờ !

Điều đó có nghĩa, Kim Long Kỳ Nhân dù có sắp đặt chính chu đến đâu vẫn không thể biết ngoài một lối xuất nhập do Kỳ Nhân sắp đặt hầy còn một lối xuất nhập khác ! Và để lọt vào lối xuất nhập thứ hai, có lẽ dưới gầm trời này chỉ có y là người duy nhất chui lọt, do y đã ngẫu nhiên luyện được Xúc Cốt Công !

Và điều đó còn có một ý nghĩa khác ! Y không cần luyện Tam Đại Tuyệt Chiêu vẫn có thể ly khai nơi này ! Hoặc y có luyện nhưng không cần phải hao phí sức lực như căn dặn của Kỳ Nhân vẫn ung dung di thoát !

Nghĩ đến đây, y mỉm cười thú vị !

Tại sao ý cười ?

Chỉ có y biết, không ai khác biết nếu không được y giải thích !

Không vội vàng, y tuân tự thực hiện từng việc một !

Đầu tiên, sau khi xem và nhắm cho thuộc phần kinh văn để luyện Tam Đại Tuyệt Chiêu, y dụng lực xóa sạch phần kinh văn đó !

Tiếp theo, y cũng dụng lực nhưng là để khắc ghi lại phần tự dạng mà nội dung chỉ có y biết !

Thực hiện xong hai việc này, y nhẹ nhàng ghép phiến đá dẹt vào nguyên vị nó vốn có !

Sau đó, y tung người lên, bám vào huyết khẩu y đã vô tình rơi xuống !

Vừa bám vào, y vừa vận dụng tâm pháp Xúc Cốt Công !

Thân hình y dần dần thu nhỏ cho đến lúc y chui lọt huyết khẩu !

Cuối cùng, y ung dung quay lại Trung Nguyên với lòng hớn hởi vì những gì đã đạt được ở chuyến đi đến Côn Luân này !

*

*

*

Dù đang vội nhưng Tiểu Vy vẫn phải dừng chân !

Đứng trước một ngôi miếu đã lâu không ai tu sửa, một trang giai nhân tuyệt

sắc cứ lẳng lẳng một mình !

Nụ cười của nàng ngoài cái đẹp như một nụ hoa hàm tiếu, theo nhận định của Tiểu Vy còn ẩn chứa vẻ gì đó khinh bạc lẫn tự mãn kiêu kỳ !

Tiểu Vy trầm nghĩ :

“Nàng ta cười khinh bạc như thế phải chăng muốn chế giễu hai nhân vật đang sống mái thư hùng kia ? Hai nhân vật kia là ai ? Tại sao họ phải giao đấu quyết liệt như vậy ? Ở nơi này ngoài họ chỉ còn nữ lang kia là đệ tam nhân ! Nàng là bằng hữu của ai trong hai nhân vật nọ ? Phải chăng bằng hữu của nàng vì muốn che chở bảo vệ nàng khỏi sự xúc phạm của kẻ còn lại nên phải động thủ ?”

Ngay khi dừng chân chàng đã khẽ đưa mắt nhìn hai kẻ đang giao đấu chí tử nọ ! Nhưng sau đó, có phần dơ sắc đẹp mê hồn của nữ lang thu hút, chàng cứ mãi trân trối nhìn nàng !

Lúc này, do có những suy nghĩ như vậy chàng dù không muốn cũng bắt buộc phải rời mục quang khỏi nhan sắc khuynh quốc của nữ lang để đưa mắt nhìn lần lượt vào hai nhân vật nọ !

Người thứ nhất có niên kỷ ngoài đôi mươi chút ít ! Gã có phong thái tiêu dao cổ điển mạo tuấn tú và y phục chỉnh tề đúng bậc ! Và như muốn chứng tỏ ta đây là người đỉnh đạc, đáng gọi là nam nhi đại trượng phu, gã giao đấu với đối phương bằng những chiêu thức hết sức

hoa mỹ ! Tuy vậy, những chiêu thức hoa mỹ của gã không thể nói là không lợi hại ! Nếu chẳng phải thế, gã đâu thể chi trì cục diện lâu như vậy !

Người thứ hai có niên kỷ kém đối phương đôi chút, có lẽ lớn hơn Tiểu Vy độ một hoặc hai tuổi là cùng ! Gã này tuy cũng đáng mặt tu mi nam tử nhưng do đang lửa giận phùng phùng nên kém hẳn ưu thế so với đối phương ! Gã đang giận nên chiêu thức của gã như bất thành chiêu thức ! Đã vậy, gã luôn bị động trước đối phương ! Gã để đối phương luôn chiếm tiên cơ ! Và gã cứ thuận chiêu chiết chiêu rất khốn khổ ! Nếu gã không nhờ có tỷ lực hơn người, nghĩa là nhờ nội công thâm hậu hơn có lẽ gã đã là bại tướng của đối

phương từ lâu ! Vì thế, gã đã giận càng thêm giận, gã càng giận thì càng mặt đỏ phùng phùng !

Nhìn họ một lúc, Tiểu Vy phải lắc đầu biểu thị không hiểu ai trong họ là bằng hữu của nữ lang tuyệt sắc kia !

Sự xuất hiện của chàng, nữ lang nó lẽ nhiên phải nhìn thấy !

Cái lắc đầu của chàng nữ lang nó cũng nhìn thấy !

Chỉ nội hai việc này là đủ cho một sự khởi đầu ! Là khởi đầu cho một việc tốt hay xấu thì chưa biết ! Chỉ biết là nó đã bắt đầu !

- Vô công họ kém quá, có phải đó là ý của thiếu hiệp ?

Ái chà... !

Giọng nói của nữ lang nghe thật thánh thót có khác nào tiếng chuông ngân tiếng đạo đàn ! ?

Tiểu Vy giật mình, đưa mắt nhìn nữ lang !

Nàng quá đẹp khiến chàng đã nhìn là nhìn trần trối !

Và đây là việc thứ ba do chàng thực hiện sau sự xuất hiện và cái lắc đầu !

Cả ba việc này là quá thừa đem lại rắc rối cho chàng !

Gã nhỏ tuổi chợt quát :

- Kẻ nào dám khinh ta võ công kém ? Hãy xem Cuồng Tảo Phi Vân Thủ đây !

Gã quét ngang một quyền kinh vào huyệt Khí hải của gã cao niên hơn !

Đến lượt gã cao niên bấu môi long mắt :

- Muốn khinh ta phải cõ bản lãnh hơn ta ! Hãy xem đây sẽ biết sự lợi hại của ta !

Ào...

Gã không tránh chiêu Cuồng Tảo Phi Vân Thủ của đối phương ! Trái lại, với tư thế thật dĩnh đạc, gã khẽ xoay nửa người, giương chỉ khẽ điểm vào huyệt Lao Cung của đối phương !

Mục kích chiêu thức thập phần lợi hại này, Tiểu Vy khẽ gật đầu !

Nhưng, hoàn toàn vô tình, nữ lang bỏ ngoài giòn già :

- Tàn Hồn Chỉ dẫn lợi hại nhưng đối phương có nội lực thâm hậu hơn,

chộp nhanh vào khí hải huyết trước, Tận Hồn Chỉ kể như vô dụng. Ta nói có dùng không, thiếu hiệp ?

Liếc mắt nhìn, thấy Tiểu Vy đang gạt đầu như biểu thị tán thưởng nhận định tinh tế của nữ lang, gã cao niên chợt thu chiêu và nhảy lùi lại !

Không những thế, gã còn hô hoán gọi gã kia :

— Họ Đào kia ! Chuyện của chúng ta tạm gác lại ! Chờ bản công tử xử trị gã kia, việc tái đấu để phân cao hạ sẽ tiếp diễn !

Gã nhỏ tuổi vội tán thành :

— Cũng được ! Nếu cần, ta sẽ giúp họ Lưu người ! Ta trông gã thật chướng mắt !

Thái độ của hai gã làm cho Tiểu Vy sững sốt !

Ngược lại, nữ lang kia lại tỏ ra vui mừng ! Bằng chứng, nàng cứ cười, vẫn là nụ cười xinh đẹp như nụ hoa hàm tiếu nhưng có phần khinh mạn kiêu kỳ !

Gã cao niên khi đến gần Tiểu Vy liền vòng tay phủ lễ :

— Tại hạ Lưu Nhật Quang ! Cho hỏi tôn danh quý tánh của các hạ là gì ?

Đang sững sốt, chàng vội đáp lễ :

— Tại hạ họ Nam. Cung, tên Vỹ !
Lưu các hạ như muốn...

Lưu Nhật Quang bất ngờ xuất kinh :

— Tại hạ muốn thỉnh giáo cao chiêu của các hạ ! Đỡ ! Vù...

Chàng kinh ngạc quá đỗi, vội
hoành thân tránh chiêu :

- Các hạ sao...

Lưu Nhật Quang mắng át đi :

- Có thân thủ này thảo nào các hạ
không có thái độ mực hạ vô nhân, xem
thường thiên hạ ? Đỡ !

Vù...

Gã họ Đào cảm thấy ngứa ngáy
phải quất lên như muốn phụ họa :

- Y dám xen vào việc của bọn ta lại
còn dám xem thường để lấy lòng mỹ nhân
! Lưu huynh bắt tất phải nhân nhượng nữa
! Hãy cho y nếm mùi lợi hại nào !

Chàng tung người, nhảy lui thật
xa :

- Dừng tay ! Nhị vị xin chớ ngộ

nhận ! Tại hạ chỉ...

Lưu Nhật Quang lao vút theo :

- Súc sinh ! Đánh thì đánh, không
dám đánh thì quỳ xuống dập đầu tạ lỗi
! Chớ có rườm lời ! Đỡ !

Ào...

Họ Đào như không chịu nổi, tự ý
nhập cuộc :

- Bảo y dập đầu là nhẹ cho y quá !
Đào mỗ chỉ muốn hủy cặp mắt của y, để y
không thể nhìn thấy nữ nhân là cứ
như muốn ăn tươi nuốt sống vậy !
Đỡ chiêu !

Ào...

Thấy chuyện chẳng đâu vào đâu,
Vị Vy cười lạt và khẽ xoay người.

Vút !

Chàng không những dễ dàng tránh thoát hai chiêu công của hai gã Đào - Lưu mà còn ung dung bỏ đi như không muốn dây dưa nữa !

Hai gã chẳng biết thế nào là lợi hại, đưa mắt nhìn theo cứ óang óang thóa mạ :

- Hóa ra người chỉ là hạng khiếp nhược !

- Hắn là thứ rùa đen, chỉ biết rút cổ như rùa !

Vút !

Tiểu Vy thân tốc quay lại, nhìn như dán mắt vào hai gã :

- Trong nhị vị, kẻ nào vừa bảo tại hạ là hạng khiếp nhược ?

Cách bỏ đi và tiếp đó là cách quay lại của chàng làm cho hai gã Đào - Lưu

như nuốt mất lưỡi !

Không ai trong hai gã dám lên tiếng dù chỉ là nửa lời !

Tiểu Vy điểm nhẹ một câu :

- Tại hạ không phải hạng khiếp nhược ! Nhị vị nên ghi nhớ kỹ điều đó !

Chàng vừa dứt lời, nữ lang nọ đột nhiên lên tiếng :

- Thế nào ? Hai người vừa hùng hổ muốn chúng tổ bản lãnh cao minh ! Sao hai người bây giờ cứ ngậm tậm như vậy ? Hóa ra những gì hai người vừa nói với ta đều là những lời khoa trương rỗng tuếch sao ?

Thoạt hiểu giữa nữ lang và hai gã tình không có gì liên quan và nguyên nhân khiến hai gã giao chiến chỉ là muốn chứng

tỏ bản lĩnh trước mỹ nhân tuyệt sắc, Tiểu Vy thở dài và quay đi !

Lưu Nhật Quang lập tức mất cả phong thái tiêu dao dĩnh đạc khi đỏ mặt quát to :

– Nếu người không phải hạng khiếp nhược thì... Dỡ !

Vù...

Họ Đào cũng sân si :

– Cuồng đồ mặt hạng ! Chỉ vì người mà ta phải mang tiếng khoa trương sao ? Dỡ !

Ào...

Tiểu Vy khẽ tăng cước lực.

Vút !

Hai chiêu tập kích từ phía sau của hai gã lập tức rơi vào khoảng không !

Ào... ! Ào... !

Hai gã lại thóa mạ :

– Khiếp nhược !

– Hạ lưu...

Lập tức, Tiểu Vy nghe tiếng rít thật lớn, át mất lời thóa mạ của hai gã :

– Hai người mới chính là hạng khiếp nhược và hạ lưu ! So với vị thiếu hiệp kia, hai người làm sao sánh bằng ?

Và nữ lang chợt kêu :

– Thiếu hiệp hãy chậm bước, đợi ta với !

Chàng không hiểu nữ lang nọ tại sao lại gọi nên phải chậm bước !

Vút ! Vút !

Có tiếng lao đến của những hai người, nghi là hai gã Đào – Lưu, chàng

quay lại thật nhanh !

Ào...

Ào...

Đúng là hai gã, và cả hai đều tận lực xuất kinh !

Chàng thở dài, khẽ hất tay :

- Nhị vị chưa phải đối thủ của tại hạ ! Mau lui lại thì hơn !

Ầm ! Ầm !

Hự ! Hự !

Lưu Nhật Quang thất sắc, vừa lui vừa lảo bảo :

- Nam Cung Vỹ ! Một chưởng này sẽ có ngày ta báo phục !

Họ Đào cũng thế :

- Ta sẽ không bỏ qua cho người, Nam Cung Vỹ !

Họ đi rồi, chàng nhìn nữ lang :

- Sao cô nương cố tình khiêu khích họ ? Họ đắc tội với cô nương sao ?

Nàng ta bấu môi :

- Ta là phận nữ lưu yếu đuối, nếu không khích nộ như thế làm sao ta thoát được sự quấy rầy của họ ?

Tiểu Vy nhìn nàng :

- Thân thủ của cô nương quyết không kém họ, muốn tránh không bị họ gây phiền nhiễu phải khó với cô nương ?

Nàng kinh ngạc khiến đôi mắt cứ tròn xoe như đôi lục lạc cằng giúp dung nhan đẹp lạ kỳ :

- Sao thiếu hiệp biết thân thủ của ta không kém họ ?

Thu hết định lực để không bị sắc đẹp kia hút hồn, Tiểu Vy đáp thật chậm :

- Là phận nữ lưu, nếu không có bản lĩnh cao minh, cô nương sao dám một mình bôn tẩu giang hồ ? Hơn nữa...

Như cố ý tạo lúng túng cho chàng, nàng ngoẹo đầu tìm cách nhìn tận mặt chàng :

- Còn gì nữa ? Sao thiếu hiệp không nói tiếp ?

Tiểu Vy thoáng chấn động do khoảng cách giữa chàng và giai nhân chỉ gần trong gang tấc. Chàng đáp một cách khó khăn :

- Tại hạ... ngay lúc vừa đến tại hạ đã nhìn thấy cô nương không những không khiếp sợ vì mục kích cảnh giao đấu

của họ, ngược lại cô nương còn... còn...

Nàng cười chúm chím :

- Thiếu hiệp nhìn ta kỹ thế sao ?
Còn gì nữa ?

Mọi định lực của chàng suýt phải tiêu tan nếu chàng không kịp nhớ lại nụ cười khinh mạn của nàng dành cho hai gã nọ ! Chàng quay đầu nhìn lảng sang nơi khác, đáp :

- Cô nương đã cười khinh khi họ !
Vả lại, chính sau đó cô nương đã đưa ra nhận định tính tế bình phẩm công phu của họ !

Chàng lại quay đầu nhìn nàng để buông tiếp một câu :

- Nhận định đó chỉ có ở những người có thân thủ cao minh !

Nàng nhìn sống chàng !

Hai người lập tức hình thành thế đối nhãn, đấu nhãn !

Sau đó, chính nàng là người rời mắt trước do quá lúng túng :

- Thiếu hiệp quả là người có mục lực tinh tường, Hoàng Quế Anh này xin bái phục !

Lạ kỳ, ở nàng dù kiều kỳ khinh mạn hay đang lúng túng ngượng ngùng vẫn thể hiện một sắc đẹp có thể khiến ngư phải trầm nhận phải lạc. Hoàng Quế Anh quả là một vưu vật tuyệt mỹ của hóa công ! Chẳng trách hai gã kia phải chao đảo, phải tự đánh mất bản thân để rồi phải cùng nhau giao đấu sinh tử, tất cả chỉ vì muốn lọt vào mắt

xanh của mỹ nhân !

Đến lượt Tiểu Vy phải lúng túng quay mặt đi :

- Cô nương... Vậy là cô nương đã thừa nhận những gì tại hạ nói ?

Nàng cười khúc khích như tiếng nhả ngọc phun châu :

- Quế Anh đã nói bái phục rồi, hỏi Quế Anh như vậy phải chăng, thiếu hiệp lại muốn nghe thêm nữa lời tán dương của Quế Anh ?

Không hề có bản tánh cao ngạo, câu nói của Hoàng Quế Anh vô tình giúp chàng trở lại chính chàng ! Chàng hăng giọng :

- Tại hạ không hề có ý tưởng như vậy ! Trái lại, tại hạ chỉ muốn minh bạch

một điều, cô nương muốn tránh họ không phải khó, tại sao cô nương không tránh ? Cô nương khích nộ họ là có mục đích gì ?

Nàng hăng người vì thái độ bỗng thay đổi của Tiểu Vy ! Sau đó, nàng lộ vẻ giận dữ :

- Sao thiếu hiệp nghi Quế Anh ? Họ giao đấu là việc của họ ! Quế Anh không xui bầy thì sau đó Quế Anh cũng không cần phải can ngăn !

Nàng giận trông càng xinh đẹp ! Tiểu Vy thoáng hối hận :

- Tại hạ nào có nghi gì cô nương ! Chỉ có điều, à tại hạ muốn nói, nhân lúc họ bận tâm giao đấu, cô nương có thể bỏ đi, hà tất phải lưu lại !

Nàng vẫn giận dữ :

- Thiếu hiệp có biết hễ Quế Anh vừa quay lưng bỏ đi bọn họ lập tức ngừng lại để tiếp tục lắng nghe bám theo Quế Anh ? Thiếu hiệp nói đi, Quế Anh phải xử sự như thế nào ? Không lẽ phải động thủ, hạ sát cả hai ? Họ nào đáng tội chết chỉ vì ngưỡng mộ Quế Anh ?

Tiểu Vy động tâm :

- Cô nương nói cứ như cô nương thừa năng lực loại bỏ họ ?

Nàng bĩu môi :

- Đâu phải chỉ có thiếu hiệp là có năng lực thực hiện điều đó ?

Chàng kinh nghi :

- Hóa ra tại hạ đang diện kiến cao nhân mà không hay biết ! Và hành động vừa rồi của tại hạ có khác nào múa rìu

trước mặt Lỗ Ban ?

Chàng vội thui lễ :

- Tại hạ có việc không thể diện tri, nếu có duyên, hậu hội hữu kỳ ! Cáo biệt !

Chàng vừa bỏ đi, Quế Anh kêu :

- Nam Cung Vỹ !

Chàng dừng lại :

- Còn điều gì nữa, xin cô nương chỉ giáo !

Nàng bảo :

- Thiếu hiệp quay lưng như thế này, chẳng hóa ra khinh mạn Quế Anh sao ?

Tiểu Vy vẫn giữ nguyên tư thế, không dám quay lại vì sợ chạm phải ánh mắt thu hồn của Quế Anh ! Chàng lên tiếng với nhịp thở có phần bất ổn :

- Có gì cô nương cứ nói ngay ! Đầu cần tại hạ phải quay lại ?

Nàng cười như reo :

- A ! Thiếu hiệp làm gì sợ Quế Anh như vậy ? Không lẽ thiếu hiệp kém dõm lược thế sao ?

Vì sĩ diện, chàng quay lại :

- Tại hạ... đâu có gì phải sợ ? Tại hạ quay lại đây ! Cô nương có điều gì chỉ giáo ?

Quế Anh hơi nghiêng đầu nhìn chàng, dáng đứng của nàng tự dáng liễu khiến lòng của Tiểu Vy cũng phải chùng lại :

- Nhân phẩm của thiếu hiệp khiến Quế Anh phải ngưỡng mộ ! Không như hai gã kia chỉ làm Quế Anh chán ghét !

Câu nói của nàng đạt hiệu quả bất ngờ ? Tiểu Vy hoàn toàn bị dao động :

- Cô nương... a... cô nương gọi tại hạ chỉ cốt ý nói lên điều đó thôi sao ?

Nàng vẫn giữ dáng đứng nghiêng nghiêng làm hờn phách Tiểu Vy càng thêm nghiêng ngả :

- Hãy còn một điều nữa ! Quế Anh đang lo ngại vì sẽ còn nhiều người nữa đeo đuổi và gây phiền nhiễu cho Quế Anh ! Nếu thiếu hiệp không ngại xin cho Quế Anh đi cùng !

Nỗi lo sợ của nàng là chính đáng, Tiểu Vy nói với hào khí nam nhi bốc cao vạn trượng :

- Được ! Một khi cô nương đã ngỏ lời, tại hạ nào dám từ nan !

- Thiếu hiệp định đi về đâu ?

Câu nàng hỏi khiến Tiểu Vy bàng hoàng sức tỉnh ! Và chàng không khỏi tự mắng thầm là bản thân vì kém định lực đã để nhan sắc mỹ miều kia chi phối ! Và kết quả, lời chàng đã nói không có cách nào lấy lại !

Chàng đáp với tâm trạng hoang mang :

- Tại hạ có một ước hẹn ! Nay đã quá hạn kỳ, tại hạ rất khẩn trương nên cần phải đi ngay.

Lời chàng nói là sự thật ! Và chàng còn mong rằng khi nghe chàng nói như vậy tự nàng sẽ hiểu ý và không đòi đi theo chàng nữa !

Nào ngờ, Quế Anh thần nhiên bảo :

- Khẩn trương ư ? Được ! Vậy thì đi ! Quế Anh không muốn thiếu hiệp bị lỡ hẹn !

Chàng cố nén tiếng thở dài khi phải cùng Quế Anh lao đi.

Chương hai mươi tám

MINH CHỦ NƯƠNG NƯƠNG

Vừa nhìn thấy Độc Nhân Cốc, Tiểu Vy lập tức lao vào, không để ý sắc diện của Hoàng Quế Anh đang kinh ngạc !

Vút !

Tiểu Vy gọi :

- Thất thúc thúc ! Tam thúc thúc !

Không nghe ai đáp, chàng lại gọi :

- Ngọc Linh !!

Không ai đáp cả ! Tiểu Vy vội tìm khắp nơi !

Chàng phát hiện không nhưng không còn ai lưu ngụ ở đây mà dường như có những dấu hiệu mơ hồ cho thấy đã xảy ra giao chiến !

Lo lắng tột cùng, Tiểu Vy càng lúc càng nôn nóng !

Do đó, Tiểu Vy không màng đáp lời cho dù trước sau Quế Anh đã ba lần lên tiếng hỏi chàng với một nội dung :

- Thiếu hiệp tìm ai ?

Sau cùng, chính Quế Anh đã giúp chàng phát hiện một manh mối :

- Thiếu hiệp ! Ở đây có lưu tự ! Họ lưu cho Tiểu Vy, phải chăng là thiếu hiệp ?

Tiểu Vy lao đến chỗ Quế Anh đang đứng và lẩm nhẩm đọc :

"Hạn định mười ngày đã hết, bọn ta không thể chờ được nữa ! Nếu người thật sự không phải hạng khoác lác cớ sao quên lời ước hẹn, Tiểu Vy ?"

Chàng thất kinh :

- Họ đi đâu ? Họ làm sao biết rằng...

Bỏ dở câu nói, chàng hối hả lao đi.

Vút !

Quế Anh thần tốc bám theo :

- Thiếu hiệp định nói họ không biết những gì ? Thiếu hiệp đi đâu vậy ?

Phát hiện ở Quế Anh có khinh thân pháp quá thương thừa, nhưng vì vội chàng bỏ đi và lên tiếng đáp

– Tại hạ phải tìm họ !

– Tìm ở đâu ?

Chàng vẫn lao đi :

– Tại hạ không biết !

– Không biết, làm sao tìm ?

Chàng đứng lại :

– Nơi tại hạ định tìm họ có thể nói là long đàm hổ huyết ! Cô nương đi theo không tiện !

Nàng dẫu môi :

Sao lại không tiện ? Hay thiếu hiệp vẫn quen thói mục hạ vô nhân, cho Quế Anh đi theo chỉ quần chân ?

Chợt nhớ thân thủ của nàng vừa để lộ, Tiểu Vy bảo :

– Tại hạ không hề có ý đó ! Nhưng chuyến đi này rất hung hiểm, không lẽ vì

việc của tại hạ phải khiến cô nương chịu họa lây ?

Nàng mỉm cười :

– Nếu Quế Anh tự nguyện, lẽ nào thiếu hiệp lại khước từ ?

Chàng khẽ gật đầu :

– Tại hạ nào dám khước từ hảo tâm của cô nương, nhất là khước từ lòng tự nguyện của một giai nhân tuyệt sắc ?

Không biết Tiểu Vy đã có dạ nghi ngờ, Quế Anh bảo :

– Vậy thì đi ! Thiếu hiệp là chủ soái, Quế Anh chỉ biết đi theo thiếu hiệp là đủ !

Tiểu Vy cười thầm, ngoài miệng thì hồi thúc Quế Anh :

– Hay lắm ! Đi nào !

- Nhưng là di dâu mới được ?

Tiểu Vy nghiêm mặt :

- Cô nương cứ theo tại hạ khắc biết

! Hay cô nương sợ ?

Nàng phụng phịu :

- Ai bảo Quế Anh sợ ? Đi thì đi !

Ngắm ngẫm dắc ý, Tiểu Vy lao đi !

Vút ! Vút !

Đang lao đi, Tiểu Vy và Quế Anh phải giật mình dừng bước khi nghe có tiếng quát giạt giọng :

- Dừng lại !

Trước mặt cả hai, người xuất hiện có niên kỷ ngoại tứ tuần nhưng nét mặt có phần gian ngoa không hợp lắm với người đã đứng tuổi !

Tiểu Vy lên tiếng :

- Tôn giá đường đột xuất hiện, phải chăng có điều cần chỉ giáo ?

Nhân vật nọ cười lạnh :

- Người là Tiểu Vy, U Minh Lãnh Sát ?

Chàng giật mình :

- Tôn giá là ai ?

Y cười thành tiếng :

-- Bản nhân là kẻ chuyên dối dẫu với những ai có liên quan đến U Minh Thần Cơ ! Người là truyền nhân của mụ, người không phủ nhận ?

• Tiểu Vy chậm rãi lắc đầu :

- Tôn giá tìm lầm người rồi ! Tại hạ Nam Cung Vỹ và không là truyền nhân của U Minh Thần Cơ !

Đối phương quắc mắt :

– Nói láo ! Người tướng bản nhân không biết người và Toàn Cơ có liên quan như thế nào sao ?

Chàng cười lạnh :

– Tôn giá biết như thế nào ?

Y bật cười :

– Ha... Ha... ! Toàn Cơ gọi người là sư đệ, người không phải đệ tử Võ Đang, Toàn Cơ gọi người như vậy lẽ nào không duyên cớ ?

Chàng càng trầm tĩnh :

– Tôn giá còn biết những gì nữa ?

Y động nộ :

– Như vậy chưa đủ sao ? U Minh Thần Cơ là thân mẫu của Toàn Cơ ! Người đừng mong chối người không là truyền nhân của mẹ U Minh vô liêm sỉ đó !

Chàng trầm giọng :

– Tôn giá dám lập lại một lần nữa không ?

Y hất hàm :

– Có gì mà không dám ! Mẹ vô liêm sỉ, bản nhân đâu thể gọi khác đi ? Sao ? Người có cần nghe thêm nữa không ?

Tiểu Vy quét mắt nhìn đôi phương bằng những tia nhìn chế giễu :

– Nếu tại hạ không lầm, tôn giá chính là Diệp Vân, kẻ đã có âm mưu dè hèn nhằm hủy hoại uy danh của Thần Cơ ?

Y nộ khí xung thiên :

– Người có tư cách gì phê phán bản nhân ? Rõ là người muốn chết ! Đỡ !

Vù...

Y đột ngột phát kinh nhưng điều

đó càng khiến Tiểu Vy minh định chàng không nhận lầm người !

Chàng thoát người biến đi.

Vút !

Đối phương cũng nhanh tốc bám sát phương vị của chàng :

- Vạn Quỷ Ảnh Loạn Pháp ! Người còn không dám nhận người là truyền nhân của U Minh Thần Cơ nữa ư ? Đỡ !

Vù...

Chàng cười lồng-lộng :

- Phải hay không, tôn giá cứ xem sẽ biết ! Đỡ !

Ào...

Ầm !!

Chàng thoáng thất sắc vì đối phương ngang nhiên bình thủ với chàng !

Cũng vậy, đối phương cũng thất sắc không kém :

- Sao công phu của người không giống công phu U Minh ?

Tiểu Vy không muốn giải thích ! Thay vào đó, chàng quát :

- Không ngờ tôn giá đã luyện được công phu từ Thượng Thanh Bảo Điện ! Chẳng trách tôn giá cao ngạo, dám thốt những lời vô lễ với U Minh Thần Cơ ! Đỡ này !

Ào...

Diệp Vân cười vang :

- Người cũng biết đến Thượng Thanh Bảo Điện ư ? Đã vậy, chờ gì nữa mà không mau nạp mạng ! Đỡ !

Vù...

Ầm !!

Khi đã quyết chắc đối phương chính là Diệp Vân, kẻ trước kia đã từng tơ tưởng đến U Minh Thần Cơ và bị Thần Cơ khước từ ! Ý chuyển sang hận, dụng mưu dè hèn, xúi giục Tam Thủ Thư Sinh phụ rẫy thề nghi, gây điều tác tệ cho Thần Cơ U Minh. Tiểu Vy thêm căm phẫn, lao ập vào Diệp Vân :

- Ác tặc ! Tội người gây ra cho U Minh Thần Cơ đến quỷ thần cũng phải phẫn nộ ! Người đáng chết trăm lần ! Xem chường !

Ào...

Diệp Vân như đã biết chắc Tiểu Vy chính là truyền nhân của U Minh Thần Cơ nên dù công phu chàng đang thi triển có

phần khác với công phu U Minh nhưng y vẫn quyết liệt giao chiến ! Thái độ của y chứng tỏ y rất phẫn hận Thần Cơ U Minh, và những ai có liên quan đến Thần Cơ đều là cớ để y trút hận !

Y tận lực lao vào :

- Kẻ đáng chết phải là người ! Xem đây !

Vù...

Ầm !!

Từ khi Tiểu Vy hai lần bị biến đổi công phu, cũng may nhờ chàng sau đó luyện được tâm pháp nhập môn của Kim Long Kỳ Nhân, tiếp đó là có Tam Đại Tuyệt Chiêu Kim Long hỗ trợ, hiện tượng chân khí âm hàn và nguyên dương song song tồn tại tuy vẫn còn nhưng việc chúng

vì xung khắc phải tự tiêu diệt nhau không hề xảy ra ! Vì lẽ đó, giờ đây tuy chàng gặp đại địch, phải tận lực giao phong, nhưng thủy chung chân khí âm hàn vẫn không có dịp phát sinh xuất hiện !

Điều đó khiến Diệp Vân phải hoang mang, không hiểu tại sao Tiểu Vy có công phu không giống công phu U Minh, chọ dù chàng đích thực là truyền nhân của U Minh Thần Cơ !

Và điều này cũng làm cho một nhân vật đang âm thầm ẩn nấp quan chiến cũng phải kinh nghi !

Đến lúc đó, Diệp Vân quát :

- Người là truyền nhân của Thần Cơ sao không sử dụng công phu của Thần Cơ ? Phải chăng người đã phản sư bội tổ ?

Đỡ !

Vù...

Tiểu Vy cười vang dội :

- Ta phản sư hay Diệp Vân người bội tổ ? Tội của người nếu có người Võ Đang ở đây, ta tin chắc sẽ có người xử tội !
Xem chiêu !

Ào...

Ầm !

Lời của Tiểu Vy không ngờ biến thành sự thật, một bóng nhân ảnh xuất hiện với tiếng quát :

- Diệp Vân ! Người vốn là phản đồ, người tưởng ai cũng như người sao ?

Diệp vân kinh ngạc nhìn người vừa xuất hiện :

- Toàn Cơ ? Người chưa chết ?

Tiểu Vy bối rối nhìn Toàn Cơ :

- Đại sư huynh đến từ lúc nào ?

Toàn Cơ chỉ nhìn lướt qua Tiểu Vy, sau đó chiếu xạ những tia hung quang vào Diệp Vân phản đồ :

- Nếu ta chết, ai là người xử trí người, báo thù cho gia mẫu ? Người muốn ném công phu U Minh ? Được lắm ! Dở !

Vũ...

Toàn Cơ hầu như đã thay đổi ! Không khoan hòa, ôn nhu như thuở nào nữa, trái lại từ lời nói đến thái độ của Toàn Cơ đều sắc súa sát khí !

Chiêu chương âm hàn của Toàn Cơ đúng là công phu U Minh !

Điều đó khiến Diệp Vân như bị kích nộ, y quát tháo hung hăng :

- Hay lắm ! Người may mắn thoát chết một lần ! Để xem lần này người còn may mắn được nữa không ? Dở !

Ào...

Àm !!

Thời gian cách biệt không phải lâu, việc Toàn Cơ mau chóng luyện được công phu U Minh khiến Tiểu Vy kinh ngạc !

Bởi, công phu trước kia Toàn Cơ đã mấy mươi năm dài khổ luyện chính là công phu yô học Võ Đang phái, đường lối dĩ nhiên phải khác biệt với công phu U Minh ! Do đó, để luyện được công phu U Minh như Toàn Cơ hiện có, theo Tiểu Vy phải là điều khó mong đạt được !

Phải chăng Toàn Cơ đã gặp kỳ tích ? Và phải chăng kỳ tích đó có liên quan

đến câu kinh ngạc của Diệp Vân ngay khi thấy Toàn Cơ ung dung xuất hiện ?

Đang nghi vấn trùng trùng, Tiểu Vy bất giác ngẩn người khi phát hiện Hoàng Quế Anh không hiểu đã lảng lạng bỏ đi từ lúc nào !

Nếu Hoàng Quế Anh bỏ đi không một lời từ biệt nếu thoát đầu có làm Tiểu Vy kinh ngạc thì ngay sau đó lại tạo cho chàng cảm giác nhẹ nhõm !

Chàng đã có ý nghi ngờ nàng và nàng bỏ đi giúp chàng khỏi bận tâm !

Vì thế, chàng ung dung theo dõi cộc chiến giữa Diệp Vân và Toàn Cơ, giữa công phu thượng thừa Võ Đang phái là Thượng Thanh Bảo Điển với công phu U Minh Thất được luyện thành một cách bất

ngờ của Toàn Cơ !

Toàn Cơ càng giao đấu càng phần nộ :

– Công phu Thượng Thanh lọt vào tay một phản đồ như ngươi, Võ Đang phải kể như thanh bại danh liệt ! Tiếp chiêu !

Vù...

Toàn Cơ thi triển U Minh Hàn chưởng với mức độ lợi hại có phần hơn Tiểu Vy trước kia !

Diệp Vân xuất chiêu ngăn đỡ :

– Ngươi luyện được công phu U Minh này, giữa ta và ngươi ai mới là phản đồ, ai mới làm Võ Đang phái thanh danh bại liệt ! Đỡ !

Ào...

Ầm !!

Diệp Vân ngay khi xuất hiện đã ngỡ công phu Thượng Thành y luyện được sẽ một phen xứng bá xưng hùng ! Nhưng sự thật đã không như ý nghĩ, hết Tiểu Vy rồi lại đến lượt Toàn Cơ luân phiên làm cho y mất hết hùng khí !

Không những thế, những chiêu chưởng âm hàn của Toàn Cơ có mấy phen suýt xâm nhập vào nội thể y ! Nếu y không có chân nguyên tâm pháp chánh phái của Võ Đang bảo hộ tâm mạch có lẽ y khó thể chi trì lâu !

Vì thế, y bắt đầu giờ thủ đoạn :

– Toàn Cơ ! Chính người mới là phản đồ ! Ta là sư thúc của người quyết phải thanh lý môn hộ ! Dỡ !

Y xuất phát chưởng kinh.

Viu...

Toàn Cơ giận dữ :

– Tản Nguyên Chi này nào phải sư học Võ Đang ? Người mới chính là phản đồ Võ Đang phái ! Hừ !

Vút !

Do không thể hóa giải chỉ lực Tản Nguyên của Tuyết Sơn công tử năm xưa đang được Diệp Vân thi thố, Toàn Cơ đành phải lẩn tránh bằng cách vận dụng hình thân pháp biến ảo Vạn Quỷ Ảnh !

Cử động của Toàn Cơ lập tức thượng tiên cơ cho kẻ thù !

Diệp Vân đã một lần nhận định được phương vị của Tiểu Vy cũng qua hình thân pháp này nên vẫn ung dung tiếp cận Toàn Cơ :

- Người tránh đâu cho thoát ! Dỡ !

Vút !

Vù...

Thoáng bất ngờ vì chiêu thức nhanh ảo của Diệp Vân, Toàn Cơ dù chưa kịp huy tụ đủ công lực vẫn phải phát chiêu ngăn đỡ !

Ào...

Đứng bên ngoài nhìn thấy, Tiểu Vy lo ngại hô hoán :

- Đại sư huynh sao lại mạo hiểm ?

Mau lùi lại !

Ầm !

Tiếng chấn kinh vang lên thay cho lời đáp dành cho Tiểu Vy !

Chàng thất sắc nhìn Toàn Cơ phải lão đảo do bị trúng kinh !

Diệp Vân không bỏ lỡ cơ hội :

- Còn không mau nạp mạng ? Dỡ !

Vù...

Tiểu Vy bất tung người lao đến :

- Người chờ đắc ý ! Xem đây !

Vút !

Tiểu Vy chưa kịp phát chiêu, xung quanh chàng liền vang lên những loạt cười cuồng ngạo :

- Người phải xem chính là người đó, tiểu tử !

- Ha... Ha...

Toàn Cơ rít lên cảm phẫn :

- Lại là Thiên Ma Giáo ! Diệp Vân !

Ta thật không ngờ người đã bán rẻ lương tâm ! Toàn Bạch sư huynh bị Thiên Ma Giáo bắt giữ hóa ra là do người xúi bẩy !

Ta phải giết người !

Ào...

Dang đà lao đến, biết Toàn Cơ không thể nào đối chọi lại Diệp Vân, hơn nữa Diệp Vân đã có ý thông đồng cùng Thiên Ma Giáo và bọn chúng đã xuất hiện với điểm chẳng lành, Tiểu Vy nhanh tốc chuyển người, cố tình kéo giữ Toàn Cơ lại :

– Đại sư huynh chớ nóng nảy ! Đại địch đã bao vây, đại sư huynh hãy mau chóng ổn định chân nguyên !

Bị Tiểu Vy giữ lại, Toàn Cơ động nộ :

– Dừng ai ngăn cản ta ! Ta phải giết y để báo thù cho gia mẫu !

Ngay lập tức có sự giằng co giữa

Tiểu Vy và Toàn Cơ !

Không bỏ lỡ dịp, Diệp Vân nhanh chóng thoát ra ngoài với tiếng hô hoán trịch thượng :

– Bọn chúng đều là hậu nhân của U Minh Thần Cơ ! Theo nghiêm lệnh Minh chủ, Bách Độc Trận mau phát động !

Ở bên ngoài, không chỉ có lão Giáo chủ Thiên Ma Giáo xuất hiện ! Ngoài lão, còn có Hỏa Độc Quái Nhân và gần trăm tên giáo đồ Thiên Ma Giáo !

Ngay khi nghe Diệp Vân hô hoán, giáo chúng Thiên Ma Giáo liền lăm lăm thứ khí giới mà Tiểu Vy đã một lần ném mùi !

Biết Bách Độc Trận lợi hại như thế nào, Tiểu Vy lập tức hoạch định kế sách !

Chàng vội trao cho Toàn Cơ thanh đoản kiếm, vốn là Quỷ Kiếm U Minh ;

– Đại sư huynh hãy mau bế khí phòng độc, dụng kiếm pháp U Minh phá vỡ vòng vây ! Nhanh lên nào !

Lão quỷ Bạch Phát thừa cơ phát hiệu lệnh :

– Phát xạ Hỏa Độc Khí, mau !

Lập tức, bọn giáo đồ hướng những miệng loe của Hỏa Độc Khí vào giữa và phát xạ :

Phụt... Phụt...

Phát hiện Toàn Cơ vẫn chậm trễ, Tiểu Vy lập tức dùng thanh kiếm thứ hai, là thanh kiếm của phụ thân chàng lưu lại, và nhanh tốc thi triển Vạn Quỷ Ánh Loạn Pháp !

– Mau lên nào, đại sư huynh !

Vút !

Sự khẩn trương của Tiểu Vy rất cuộc cũng đánh động Toàn Cơ !

Toàn Cơ chuyển mình.

Vút !

Nhưng tia hắc khí được bọn giáo đồ Thiên Ma Giáo phát xạ do mất đối tượng phải lao loạn xạ vào nhau !

Và từ những tia hắc khí khi va vào nhau cũng phát hỏa !

Phừng... Phừng...

Động sát cơ, Tiểu Vy vũ lộng trường kiếm lao ào ào vào lũ giáo đồ :

– Bọn ngươi phải chết !

Véo...

Phập... Phập...

Toàn Cơ cũng vậy, loang đoản
kiếm theo chiêu thức U Minh

Véo...

Phập... Phập...

Đứng bên ngoài, Diệp Vân cười
sảng sặc :

– Với độc khí của Bách Độc Trăn,
bọn người liệu vùng vẫy được bao lâu ?
Phát xạ ! Phát xạ ! Ha... Ha...

Phụt... Phụt.

Tự biết độc khí kia sẽ đưa Toàn Cơ
vào tử địa, Tiểu Vy gầm vang :

– Đại sư huynh mau chạy đi ! Dê
xin khai đạo !

Chàng tiến đến chỗ Toàn Cơ, vung
tả chưởng quạt ra một kinh Kim Long !

Ào...

Chàng thoáng bất ngờ khi phát
hiện lần này chưởng kinh của chàng lại
phát ra khí âm hàn.

Vì thế, những tia hắc khí đang lao
đến trước mặt chàng đều hóa thành những
giọt nước và chúng liên kết với nhau nặng
nề rơi xuống !

Phản kích, Toàn Cơ vụt kêu :

– Hóa ra sư đệ vẫn không quên
công phu U Minh của sư môn ! Có thể chứ
! Ha... Ha...

Tiểu Vy thất kinh :

– Đại sư huynh sao quên bẻ khí ?
Nguy mất !

Cùng với tiếng kêu này, Tiểu Vy
nhìn thấy Toàn Cơ dần lão đảo !

Chàng nộ khí xung thiên, lao ào

vào lũ giáo đồ trước mặt :

- Kẻ nào ngăn ta, kẻ đó phải chết !

Ào...

Veo...

Tả chương âm hàn được chàng phối hợp với hữu kiếm U Minh, tạo ra một áp lực kinh hồn quật vào lũ giáo đồ Thiên Ma Giáo !

Ầm !

Phập... Phập...

Không ngờ Tiểu Vy lại quá dũng lực đến thế, Diệp Vân kêu :

- Kia, nhị vị hộ pháp ! Mau ngăn y lại !

Được gọi là hộ pháp, hai nhân vật đó lập tức lao vút đến chỗ Tiểu Vy

Vút ! Vút !

Nhanh mắt nhìn, chàng cảm thấy bất ngờ khi nhận ra hai nhân vật đó chẳng phải ai xa lạ, chính là Hỏa Độc Quái Nhân và lão quỷ Bạch Phát !

Thật lạ, người như hai lão lại là hộ pháp của kẻ khác !

Bất gặp ánh mắt ngơ ngác của chàng, hai lão lập tức hướng Hỏa Độc Khí vào chàng và quật lên hậm hực :

- Tiểu tử phen này đừng mong gặp may mắn ! Dở !

Phụt... Phụt...

Chàng tỉnh ngộ nhờ nhớ lại những gì đã nghe hai lão ma mập mờ đề cập đến thượng lệnh ở lần trước !

Chàng bật cười man dại :

- Bách Độc Trận đâu làm gì được

ta, bọn lão ma các người chóng quên thế sao ?

Vút !

Dù nói như thế nhưng Tiểu Vy vẫn còn kinh hãi khi nhớ lần trước suýt bị độc hỏa thiêu cháy ! Do đó, chàng vừa dứt lời vội vận dụng khinh thân pháp để di hình hoán vị !

Chàng lao đến chộp vào người Toàn Cơ và thân tốc tung người lên cao !

Vút !

Biết chàng định thoát hiểm, Diệp Vân tung người lướt đến :

- Người đâu dễ chạy ! Lui lại nào !

Vù...

Hữu kiếm trên tay Tiểu Vy nhanh chóng loang động :

- Người độc ác đến thế sao ! Dở !

Véo...

Ầm ! !

Dự liệu trước kết quả của việc chạm chiêu, Tiểu Vy khắp khởi mừng khi bị chấn kinh đẩy bay thoái hậu !

Nương đà, chàng lập tức uốn người vận dụng toàn lực vào khinh thân pháp lao đi

Vút !

Từ phía dưới nhìn lên, lão Bạch Phát và Hỏa Độc Quái Nhân cùng quát :

- Người chạy thoát được sao ? Dở !

- Tiểu tử mau nạp mạng ! Tiếp chiêu !

Ào...

Vù...

Như thần long náo hải, Tiểu Vy vội trâm xuống, thu kiếm vào lưng, hữu kinh phát xạ :

- Bọn lão ma muốn đổi chưởng ư ?
Được lắm ! Xem đây !

Vù...

Một lần nữa kinh lực của chàng chợt thay đổi từ nội nguyên âm hàn chuyển thành dương cương và chưởng của chàng chính là một trong tam Đại Tuyệt Chiêu do Kỳ Nhân Kim Long lưu lại !

Nhìn ngọn kinh vút đổi khác của Toàn Cơ cuộn đến, hai lão ma cũng phải thất kinh :

- Kim Long Thần Công !!

- Kỳ thư Kim Long đã bị người chiếm hữu ? !

Đang lâm vào tình thế đối đầu, hai lão ma dù kinh hãi vẫn phải chi trì chiêu thức nếu không muốn hồn du địa phủ !

Vì thế, tiếng chấn kinh phải vang lên khi kinh lực song phương đến lúc chạm vào

Ầm !! Ầm !!

Hai lão ma bị chấn lùi lại càng thêm uất ức khi tận mắt mục kích Tiểu Vy nương theo đà chấn kinh lao người vượt khỏi Bách Độc Trận.

Vút !

Đang đặc ý vì dù lâm nguy vẫn có thể cứu được sinh mạng Toàn Cơ, Tiểu Vy thoáng ngậy người khi phát hiện ở trước mặt chợt có bóng nhân ảnh thấp thoáng !

Bóng nhân ảnh đó lao ngược chiều

với chàng và chắc chắn song phương phải va vào nhau nếu cứ để tình thế này tiếp tục diễn ra !

Không biết bóng nhân ảnh đó là ai, bất đắc dĩ Tiểu Vy phải thu giảm chân lực giúp đà lao đi phải chậm lại !

Như không nhận biết thiện ý của chàng, bóng nhân ảnh đó vẫn tiếp tục lao đến với cước lực không giảm !

Chỉ khi bóng nhân ảnh đó có phản ứng rõ rệt, Tiểu Vy nhận ra thế nguy thì đã muộn !

Từ bóng nhân ảnh đó chợt vang lên một tiếng quát lạnh lạnh, là tiếng quát của nữ nhân :

- Ta đã không định xuất đầu lộ diện, nhưng tiểu tử ngươi lại quá gian

ngoạ ! Nạp mạng !

Vù...

Đang lúc thu giảm chân lực, Tiểu Vy dù muốn xuất thủ hoàn chiêu cũng không thể nào thực hiện kịp ! Đã thế, ngọn kinh của nữ nhân nọ vừa thần tốc vừa lợi hại, khiến Tiểu Vy để chi trì sinh mạng thì chỉ còn một cách duy nhất.

- Dỡ !

Ầm !

Vút !

Cả chàng và Toàn Cơ đang được chàng giữ trong tay cùng phải bị tiếng chấn kinh đẩy lùi vào giữa trận !

Nữ nhân nọ giận dữ quát :

- Tiểu tử quá giáo quyệt, mọi người còn chờ gì nữa không phát động

trận thế hủy diệt tiểu tử ?

Nghe tiếng quát của nữ nhân không rõ có thân phận như thế nào, Bách Độc Trận lập tức được Diệp Văn cưỡng công phát động :

- Minh chủ nương nương đã có lệnh, trận thế phát động mau !

Những Hỏa Độc Khí được dịp phát xạ những tia hắc khí

Phụt... Phụt...

Tiểu Vy kinh tâm tán đởm vì sau bao kế mưu thoát trận chỉ phút chốc hóa thành công dã tràng ! Nhất là chàng phải lo cho Toàn Cơ phen này khó thoát một trận Độc Hỏa hủy hoại !

Nhìn cả trăm tia hắc khí cuốn cuộn áp vào, Tiểu Vy cảm thấy hốt hoảng !

- Chính lúc đó, phút chí tâm linh, Tiểu Vy chợt nảy sinh một ý định liều lĩnh !

Chàng chợt ném Toàn Cơ lên cao thật cao !

Vút !

Hành động này của chàng khiến bọn quân mã một phen nao động !

Có tiếng hô hoán của lão quỷ Bạch Phát vang lên :

- Đề phòng tiểu tử chạy thoát !
Hướng Hỏa Độc khí lên trên !

Ngược lại, Hỏa Độc Quái Nhân lại quát khác đi :

- Đó là kế kim thiên thoát xác ! Cứ giữ nguyên phương vị !

Với hai mệnh lệnh cùng một lúc được phát đi và nội dung thì hoàn toàn

mâu thuẫn, bọn giáo đồ Thiên Ma Giáo lập tức hoảng mang làm cho những tia hắc khí đang được phát xạ phải giảm đi non nửa !

Với ý đồ vừa nảy sinh lại tình cờ có thêm cơ hội này, Tiểu Vy thần tốc xuất phát hai ngọn kinh từ song thủ hoàn toàn rảnh rồi :

– Bọn người muốn chết ! Đỡ !

Vù...

Vù...

Nhận ra cơ sự đã lỡ và nguyên nhân là do mệnh lệnh bất nhất, Hỏa Độc Quái Nhân cùng một lúc quát lên phản nộ với lão Bạch Phát :

– Không ngờ tiểu tử lại lắm mưu mô như vậy ! Tiếp chiêu !

Ào...

Ầm ! Ầm !

Tiếng chấn kinh chạm thẳng vào nhau tạo thành những lớp sóng kinh phong xô bật ra tứ phía. Những lớp sóng kinh này lại chạm phải những tia hắc khí khiến Hỏa Độc phải phát sinh ! Và tất cả đều bị phát tán ra ngoài tạo thành một vòng đai lửa càng lúc càng lớn rộng !

Mục kích vòng lửa cứ lớn mãi và có khả năng chạm phải vòng người bên ngoài, Diệp Vân kêu toáng lên :

– Tất cả cùng phát kinh, đẩy hỏa độc vào giữa trận ! Mau !

Nghe hiệu lệnh, bọn giáo đồ nào dám trễ nải, tất cả cùng hiệp lực quát kinh vào trong, hy vọng vòng lửa sẽ nhanh

chống thu hẹp và sau cùng là sẽ thiêu hủy kẻ duy nhất đang bị giam hãm !

Ào... Ào...

Vòng lửa quả nhiên bị áp lực tứ bề đổ dồn vào giữa ! Và dưới ánh sáng nóng hừng hực của vòng lửa này bọn quân ma đều thất kinh kêu lên :

– Ô ! Tiểu tử đâu mất rồi !

Nhanh mắt nhìn lên cao, nữ nhân khi nãy đã xuất hiện và được Diệp Vân gọi là Minh chủ nương nương phải giật dử thét lên :

– Khinh thân pháp của tiểu tử quả lợi hại ! Y sắp hạ thân ở bên ngoài vòng lửa ! Mau phát xạ Hỏa Độc khí !

Bọn thuộc hạ dưới quyền đến lúc này mới nhìn thấy Tiểu Vy, chàng đã chộp

lại Toàn Cơ và quả nhiên đang hạ thân ở một phía nằm ngoài vòng lửa !

Bọn quân ma cũng hiểu mưu mô của chàng vừa rồi ! Việc chàng lợi dụng chấn kinh đẩy vòng lửa phát tán tứ phương, chàng thừa biết lũ ác ma thế nào cũng quật kinh để thu hẹp vòng lửa ! Nhân cơ hội đó, chàng tung người lên cao vừa đón đỡ Toàn Cơ khi nãy bị ném lên giờ đang rơi xuống, vừa hạ chệnh chệch người về phía ngoài của vòng lửa bị thu hẹp ! Sau đó, nếu không bị nữ nhân nọ phát hiện và hô hoán, có lẽ chàng chỉ cần một lượt tung người nữa sẽ thoát khỏi vòng vây Bách Độc Trận !

Bị phát hiện hơi sớm đồng thời nhìn thấy lũ giáo đồ ở phía chàng đang chuẩn bị

phát xạ Hỏa Độc Khí như mệnh lệnh của nữ nhân kia, Tiểu Vy một lần nữa mạo hiểm ném Toàn Cơ bay bổng ra ngoài trần !

Vút !

Sau khi thực hiện động tác này, Tiểu Vy định quật cho lũ giáo đồ một kinh rồi sẽ lao theo chớp lại Toàn Cơ, điều kế tiếp sẽ là cùng thoát hiểm !

Bất đồ chàng gào lên thất thanh khi phát hiện thân hình bất động của Toàn Cơ như đang bị một hấp lực nào đó đang đưa đi càng lúc càng xa

— Là nhân vật nào ? Sao vô cớ bắt người ?

Chương hai mươi chín

THẤT HÔN TIÊU

Hầu như cùng một lúc với Tiểu Vy, vị Minh chủ nương nương lập tức động thân lao đi với tiếng thét lồng lộng :

— Kẻ nào to gan, dám can thiệp vào nội tình của bản nương nương ? Mau đứng lại !

Nữ nhân cứ đuổi theo hướng thân

hình bất động của Toàn Cơ đang bị đưa đi !

Trong khi đó, do mãi ngờ ngẩn trước hiện tượng kỳ bí, Toàn Cơ bị hấp lực cuốn đi, Tiểu Vy hoàn toàn lơ lửng !

Khi chàng nhớ lại, những ngọn Hỏa Độc Khí của bọn giáo đồ Thiên Ma Giáo, đứng gần chàng đã phát xạ !

Phụt...

Hốt hoảng vì e đã quá muộn, Tiểu Vy theo bản năng vội nhảy lùi !

Chàng lại quên ở phía sau chính là vòng lửa tuy đã thu hẹp nhưng vẫn còn hừng hực cháy.

May nhờ cảm nhận hơi nóng từ phía sau chàng giật mình dừng lại !

Với đôi ba lượt sơ suất của chàng, bọn giáo đồ Thiên Ma Giáo đặc ý phát xạ

Hỏa Độc Khí nhiều hơn ! Chúng còn hô hoán :

- Tiểu tử đã tận số rồi ! Đừng mong thoát khỏi Độc Hỏa thiêu rụi ! Phát xạ nữa nào !

Phụt ! Phụt !

Diệp Vân cũng phấn khích, tìm lấy một Hỏa Độc Khí để nhắm vào Tiểu Vy phát xạ :

- Người còn mong thoát chết được nữa sao ? Xem đây ! Ha... Ha...

Phụt...

Tiểu Vy nộ khí xung thiên, lập tức vũ lộng song kinh :

- U Minh Âm Hàn Chưởng ! Đỡ !

Ào... Ào...

Sau đôi ba lần công phu cử thủy

đổi, Tiểu Vy đã thức ngộ được một điều ! Đó là, tùy theo tâm ý chàng khởi niệm, hoặc công phu U Minh hoặc chương Kim Long, chân khí nội nguyên của chàng có lẽ nhờ tâm pháp nhập môn Kim Long điều động, chàng dễ dàng vận dụng chân nguyên âm hàn hoặc thi triển nội nguyên dương cương ! Đó là một điều lạ kỳ mà ngay bây giờ chàng không có thời gian để nghĩ suy và lý giải !

Chỉ biết đó là điều lợi, Tiểu Vy cứ thế vận dụng !

Đang phát xạ Hỏa Độc Khí, phát hiện Tiểu Vy vận dụng công phu U Minh với hơi âm hàn ngùn ngụt, Diệp Vân biết ngay những tia hắc khí kia rồi sẽ vô hiệu đối với Tiểu Vy !

Y bất ngờ ném Hỏa Độc Khí vào chàng và bật quát :

– Không cần thứ vô dụng này nữa !
Nam Cung Vỹ ! Đỡ !

Ào...

Ầm !!

Hành động của Diệp Vân khiến Bách Độc Trận dĩ nhiên phải dừng ! Nhân cơ hội đó Tiểu Vy chỉ có mỗi một ý muốn là tẩu thoát ! Chàng lo lắng cho Toàn Cơ, muốn đuổi theo để rõ thực hư ai là người thi triển hấp lực bắt giữ Toàn Cơ ?

Không cần biết Tiểu Vy đang nghĩ gì, đối với Diệp Vân, chàng là truyền nhân của U Minh Thân Cơ thì chàng cũng là kẻ tử đối đầu với y ! Diệp Vân cứ quần chặt lấy chàng :

– Xem chương !

· Áo...

Chàng thi triển Vạn Quỷ Ảnh Loạn Pháp ! Vút !

Diệp Vân đầu dễ buông thả :

– Chạy đi đâu ? Đỡ !

· Áo...

Lão Bạch Phát và Hỏa Độc Quái Nhân bất ngờ xông vào :

– Đỡ !

– Đỡ !

Nhìn hai lão ma xông vào, Tiểu Vy cứ ngỡ họ muốn liên thủ với Diệp Vân và vây công chàng ! Nào ngờ, chương kinh của họ lại nhắm vào Diệp Vân !

Cảm thấy lạ, Tiểu Vy lùi lại như muốn nhường Diệp Vân chớ hai lão ma !

Hai lão ma thoáng thất kinh :

– Tiểu tử ! Đây là cơ hội tốt, bọn ta muốn giúp người loại bỏ đối thủ ! Sao người lùi lại, không ra tay ?

Họ muốn giúp chàng ? Đó là điều không thể nào có !

Vì thế, Tiểu Vy vẫn tiếp tục lùi bước !

Bất đắc dĩ, lão Bạch Phát phải kêu :

– Bọn ta đang bị người của y khống chế ! Người phải giúp bọn ta, bằng không sẽ đến lượt người !

Đến lúc đó, Diệp Vân chợt bộc lộ nguyên hình :

– Bọn ác ma các người vẫn rắp tâm phản bội ư ? Hừ ! Kẻ phản bội phải chết ! Xem này !

Nhìn thấy Diệp Vân cho tay vào người như muốn lấy ra vật gì đó, lão quý Bạch Phát găm lên cuồng nộ :

– Người muốn dùng Thất Hồn Tiêu ư ? Muộn rồi ! Dỡ !

.. Áo...

Hỏa Độc Quái Nhân cũng quát thịnh nộ :

– Ta đã sống đến từng tuổi này, sợ gì cái chết ! Súc sinh ác độc ! Dỡ !

.. Áo...

Nhận thấy lời lẽ của hai lão ma và cử chỉ cho tay vào người của Diệp Vân thật sự có liên quan, Tiểu Vy hoang mang nhìn bọn quần ma cấu xé lẫn nhau và không hiểu Thất Hồn Tiêu lợi hại như thế nào đến hai lão ma cũng phải sợ !

Bị hai lão ma liên lĩnh áp sát và tung hết loạt chiêu này đến loạt chiêu kia, Diệp Vân đành phải lấy tay ra khỏi người, là tay không để lo đối phó !

– Cũng được ! Ta đang muốn biết Thượng Thanh Bảo Điển ta đã luyện được lợi hại như thế nào so với huynh đệ bọn người ! Dỡ !

Vù...

Ầm ! Ầm !

Mất đi dịp may để được mục kích Thất Hồn Tiêu là vật như thế nào, Tiểu Vy có phần thất vọng !

Tuy thế, do còn phải lo lắng cho đại sư huynh Toàn Cơ, Tiểu Vy dù không muốn cũng phải vội vã bỏ đi !

Vút !

Vận toàn lực vào khinh thân pháp.
Tiểu Vy lao di vùn vụt !

Đang chạy, chàng phát hiện ở cạnh
đường có dấp một nữ nhân nằm sòng
sượt !

Nghĩ là vị minh chủ nương nương,
Tiểu Vy hớn hờ dừng ngay bên cạnh !

Nhưng khi trông rõ mặt, chàng
kêu :

– Là Quế Anh ? Sao nàng nằm ở
đây ? Do ai hạ thủ nàng ?

Tiếng kêu của Tiểu Vy vô tình làm
hai mắt Quế Anh chớp động !

Nàng nhìn Tiểu Vy bằng ánh mắt
vội mừng xen lẫn với kinh ngạc !

Vẫn không nghe nàng lên tiếng,
Tiểu Vy nghi hoặc :

– Sao cô nương không lên tiếng ?
Phải chăng cô nương bị khống chế huyết
đạo ?

Nàng vẫn không lên tiếng, chỉ chớp
mắt vài lượt như muốn biểu thị ý nghĩ của
nàng !

Tiểu Vy hiểu những lần chớp mắt
đó hàm ý gì ! Chàng vung tay !

Được giải khai huyết đạo, Quế Anh
ngồi bật dậy thật nhanh, sau đó bất chợt
ngã vật sang một bên với tiếng kêu đau
đớn :

– Ôi chao !

May cho Quế Anh là nàng tuy có
ngã nhưng lại ngã về phía có Tiểu Vy !

Đưa tay choàng đỡ Quế Anh, Tiểu
Vy thốt nhẹ :

– Bị chế trụ lâu, đáng lý cô nương không nên cử động khi huyết khí chưa đủ thời gian dẫn lưu thông suốt !

Như không muốn sự đụng chạm này kéo dài quá lâu, vì nam nữ phải hữu biệt, Quế Anh đỏ bừng khuôn mặt tìm cách dịch người ra xa !

Cũng không muốn có sự ngộ nhận xảy ra, rất có thể Quế Anh vì việc này sẽ có ý nghĩ chàng là phường hạ lưu, Tiểu Vy khẽ vận lực giúp nàng dễ dàng thực hiện ý định !

Tuy Quế Anh đã dịch được người ra xa nhưng hoặc do Tiểu Vy quá đa nghi hoặc đó là cảm giác luôn phải có ở lần đầu xảy ra sự đụng chạm nam nữ, ngay chỗ Quế Anh vừa vô tình ngã vào vòng

tay, Tiểu Vy có cảm nhận ở nơi đó chợt râm ran khác lạ ! Đó là vùng gần tâm thất, Tiểu Vy khẽ đưa mắt nhìn vào bản thân ở vị trí đang có cảm giác khác lạ !

Phát hiện cử chỉ khác lạ của Tiểu Vy, Quế Anh cúi đầu miệng lí nhí :

– Là do Quế Anh không tự lượng sức ! Mong thiếu hiệp chớ trách !

Biết nàng hiểu lầm và cho rằng chàng quá xem trọng sự tiếp xúc vừa rồi, Tiểu Vy bất giác đỏ mặt :

– Tại hạ... tại hạ... a... ! Mà cô nương vừa nói câu đó là có hàm ý gì ? Sao là không lượng sức ?

Nàng ngẩng đầu lên :

– Vị Minh chủ nương nương nào đó đã có ác ý với thiếu hiệp, Quế Anh muốn

giúp thiếu hiệp nên cố tình cùng đối phương động thủ ! Nào ngờ, thân thủ của đối phương quá cao minh, Quế Anh không những không làm gì được mà còn bị đối phương suýt lấy mạng !

Hóa ra câu nàng nói là muốn ám chỉ điều này, không phải như Tiểu Vy đã nghĩ ! Cố giấu tiếng thở phào nhẹ nhõm, chàng hỏi :

– Lúc phát hiện cô nương đã lên bờ đi, thì ra cô nương vẫn ngấm ngấm quan chiến ?

Nàng gạt đầu và có phần ngượng ngùng :

– Bình sinh Quế Anh không sợ gì bằng sợ độc ! Thấy bọn họ triển khai Bách Độc Trận, Quế Anh buộc lòng phải tránh.

xa !

Chàng nhẹ gạt đầu :

– May mà cô nương kịp tránh, bằng không cố nương thật khó mong toàn mạng ! Cũng như việc cô nương chạm mặt với vị Minh chủ nương nương nọ, nếu không phải đối phương có phần nương tay, cô nương đâu chỉ bị chế trụ huyết đạo ?

Nàng thoáng có vẻ ân hận :

– Chẳng phải đối phương nương tay ! Quế Anh gặp may vì đối phương mãi đuổi theo nhân vật đã đưa Toàn Cờ đi !

Chàng chú tâm điều này :

– Cô nương có nhìn thấy kẻ đã cứu Toàn Cờ đại sư huynh thoát hiểm không ?

Nàng cười gượng :

– Quế Anh chỉ nhìn thấy thoáng qua ! Như đó là một mỹ phụ trung niên !

– Mỹ phụ trung niên ? Là ai kia ?

Nàng lắc đầu :

– Quế Anh không thể biết cho dù có nhìn thấy cách thức đưa Toàn Cơ đi !

– Cách nào ?

Nàng giải thích :

– Mỹ phụ đã dùng một cuộn dây mảnh như tơ cuốn quanh thân hình Toàn Cơ ! Thủ pháp này thật lợi hại, Quế Anh không thể nghĩ tại sao mỹ phụ có được thân thủ này !

Tiểu Vy giật mình :

– Dùng sợi tơ ư ? Không lẽ là nhân vật đó ?

Nàng kinh ngạc :

– Như thiếu hiệp có biết nhân vật đó ?

Chàng không đáp, chỉ hỏi hả hoi nàng :

– Cô nương có nhìn thấy phương hướng họ chạy không ?

Nàng đưa tay chỉ về phía tả, nơi có một cánh rừng dẫn đến một ngọn núi :

– Họ đi về phía này ! Thiếu hiệp muốn đuổi theo chăng ?

Chàng thật sự nôn nóng :

– Tại hạ không thể không đuổi theo ! Cô nương như thế nào rồi ? Đã hồi phục chưa ? Liệu có theo kịp tại hạ chăng ?

Nàng đứng ngay dậy :

– Quế Anh đã hồi phục hoàn toàn rồi ! Nếu cần, Quế Anh sẽ cố gắng theo

kip !

Chàng lập tức tung người đi ngay :

- Vậy đừng chậm trễ nữa ! Đi !

Vút !

Đuổi theo sau Tiểu Vy, quả thật Hoàng Quế Anh phải gắng sức tột độ !

Có đôi lần vì không đuổi kịp, Quế Anh nửa như muốn kêu chàng chậm lại, nửa không dám !

Và như lần như vậy, Quế Anh có thái độ thất kỷ quá ! Nàng cứ cho tay vào bọc áo nhưng lại giữ mãi ở lồng ngực ! Có thể hiểu nàng làm như thế vì muốn trấn áp những nhịp thở dồn dập của nàng do đang quá mệt sau một lúc tận lực đuổi bám theo Tiểu Vy !

Tiểu Vy vì nhận ra kẻ giải cứu

Toàn Cơ là ai nên không thể không khăn trương !

Chạy được một lúc lâu chàng mới chợt nhớ đến Quế Anh ! Thoáng chậm lại, chàng quay đầu nhìn nàng !

Và chàng phải lấy làm lạ khi nhìn thấy nàng vừa lúng túng vừa lấy tay ra khỏi bọc áo !

Chờ nàng theo kịp, chàng bảo :

- Nếu cô nương không thể chi trì đừng gắng sức nữa ! Ngay khi tìm gặp họ, tại hạ lập tức quay lại tìm cô nương !

Nàng vừa nói vừa thở :

- Quế Anh vẫn có thể chi trì ! Và lại, mong muốn của Quế Anh là được diện kiến cao nhân, Quế Anh không thể bỏ lỡ cơ hội !

Chàng ái ngại nhìn nàng :

- Hay là chúng ta cứ dừng lại, có chậm một lúc cũng không sao ! Nhìn cô nương phải gắng sức như thế này tại hạ thật không nỡ !

Quế Anh trở mắt nhìn chàng :

- Thiếu hiệp quan tâm đến Quế Anh như thế sao ?

Chàng mỉm cười :

- Đối với một giai nhân tuyệt sắc như cô nương tại hạ đâu thể không quan tâm ?

Nàng đỏ mặt :

- Thiếu hiệp chỉ khéo nói đùa ! Quế Anh nào dám nhận là giai nhân tuyệt sắc ?

Chàng vội nghiêm mặt :

- Tại hạ chỉ nói đùa một phần nào thôi ! Thật sự tại hạ quan tâm đến cô nương vì đây là việc của tại hạ nhưng phải khiến cô nương vất vả !

Nàng mỉm cười :

- Nói như thiếu hiệp vừa nói có phải dễ nghe hơn không ? Vì Quế Anh nghĩ thiếu hiệp đã có ý trung nhân rồi, đâu thể xem Quế Anh là giai nhân tuyệt sắc như thiếu hiệp vừa đề cao ?

Chàng lắc đầu :

- Tại hạ không hề đề cao cũng không hề có ý trung nhân như cô nương vô đoán !

- Vậy còn Ngọc Linh thì sao ? Rõ ràng Quế Anh thấy thiếu hiệp rất lo lắng vì không tìm được nàng,

Chàng lại lắc đầu :

- Tại hạ tuy có đôi lần hội diện Ngọc Linh nhưng không hề có ý nghĩ xem nàng là ý trung nhân !

- Không có ư ? Hay thiếu hiệp đã có giai nhân khác là người trong mộng ? Thường ai cũng vậy, khi đã có hồng nhan tri kỷ không dễ bị một nhan sắc nào khác làm lu mờ hình bóng của người thương !

Chàng vẫn lắc đầu :

- Ý trung hân đã không có, làm gì có hồng nhan tri kỷ ? Vả lại, tại cô nương chưa biết đấy thôi ! Trên đời này vẫn có người dù đã có thê tử vẫn dễ dàng phụ bạc khi tình cờ nhìn thấy một bóng hồng khác !

- Thiếu hiệp muốn nói đến ai ? Là

thiếu hiệp ư ?

Chàng thở dài :

- Tại hạ dù chưa trải qua tình trường nhưng cái gương sờ sờ của gia sư khiến tại hạ như không dám tơ tưởng đến bất kỳ giai nhân nào !

- Lệnh sư là...

Chàng trầm giọng :

- Sự thật, tại hạ đúng là truyền nhân của U Minh Thần Cơ, nhưng...

- Nếu vậy, sao khi nãy nghe Diệp Vân hỏi thiếu hiệp lại phủ nhận ?

Chàng cười buồn :

- Tại hạ nào có phủ nhận ? Nhưng để thừa nhận, tại hạ thật tình không dám !

- Tại sao ? Hay thiếu hiệp đã có những hành vi lỗi đạo sư đồ ?

– Bảo lỗi đạo thì không đúng lắm !
Đại khái, tại hạ có vô tình suýt đánh mất
võ học sư môn !

Nàng hoang mang :

– Đánh mất là thế nào ? Bị phế võ
công hay do luyện nhầm công phu khác
khiến công phu trước đó phải thay đổi ?

Chàng hít mạnh một hơi :

– Hiểu như cô nương vừa nói cũng
chẳng sao ! Nói ngắn gọn, tại hạ tự cảm
thấy thật hổ thẹn nên không dám nhận là
truyền nhân của sư môn !

Biết chàng không muốn giải thích
tỷ mỷ, hoặc do giữ kẽ hoặc do đó là vết
thương lòng không muốn nhắc đến, Quế
Anh vụt trở lại đề tài cũ :

– Thiếu hiệp vừa đề cập đến tình

trường và vô tình nhắc đến lệnh sư, điều
gì đã xảy ra ?

Chàng thở dài áo nào :

– Gia sư vốn có một nhan sắc
khuyên thành, có thể ví như cô nương hiền
giờ ! Cũng như cô nương, gia sư có rất
nhiều người đeo đuổi ! Sau cùng, gia sư đã
phải lòng một nhân vật đã có thê tử mà
gia sư không biết !

Quế Anh cười khinh khi :

– Phải lòng ai tất phải biết rõ gia
thế người đó ! Có lý nào lệnh sư không
biết đã phải lòng một người đã có gia
thất ?

Chàng lắc đầu :

– Như tại hạ vừa nói vẫn có người
sẵn sàng từ bỏ thê nhi nếu gặp phải người

có nhan sắc hơn ! Và dễ dàng chinh phục mỹ nhân, đương nhiên người đó phải khéo che đậy việc đã có thể nhi ! Gia sư đã bị che mắt !

– Hừ ! Bị che mắt hay lệnh sư thừa biết nhưng vẫn cố tình lơ đi ? Quế Anh xin nói thật, nếu lệnh sư cố tình hành động như vậy có thể quy kết lệnh sư phá hoại gia cang kẻ khác !

Chàng trợn mắt nhìn nàng và phát hiện ở nàng không có dấu hiệu nao núng ! Ngược lại, nàng có vẻ đang giận dữ thật sự !

Chàng phải nao núng và thở dài :

– Đã có người nghĩ về gia sư như vậy ! Và tại hạ đang mong gặp người đó để giải thích rõ hơn !

Chàng vừa dứt lời, một thanh âm trầm ổn chợt vang lên :

– Người bất tất phải giải thích ! Toàn Cự đã thay người làm điều đó rồi !

Chàng giật bắn mình.

Chương ba mươi

THIÊN TÂM MIÊN TUYẾT TRÙNG

Vút ! Vút ! Vút !

Lần lượt có ba bóng người xuất hiện ! Chàng kêu :

- Đại sư huynh ?

Toàn Cơ nhún cười :

- Sư đệ sao cứ nhìn ta chằm chằm vậy ? Sư đệ không sợ mọi người cho sư đệ
80

thất lễ sao ? Mau lại đây nào, ta sẽ dẫn kiến chơ !

Đưa tay chỉ Mộ Dung Tuyết Lan, Toàn Cơ bảo :

- Với Tuyết Lan, sư đệ đã nhiều phen chạm mặt và còn động thủ nữa, ta không phải dẫn kiến ! Còn đây là mẫu thân của Tuyết Lan, Trương Vĩnh Nghi tỷ tỷ; là người vừa giúp ta thoát hiểm, sau đó giải độc cho ta !

Tiểu Vy nhìn Trương Vĩnh Nghi, chính là mỹ phụ trung niên trước kia đã một lần giải cứu Tuyết Lan !

Chàng ngờ ngờ nhìn Toàn Cơ :

- Đại sư huynh gọi tiền bối đây là tỷ tỷ, điều đó...

Toàn Cơ cướp lời :

– Ta và tỷ tỷ kể ra là tỷ đệ chung cốt nhục ! Ta phải gọi mẫu thân của tỷ tỷ là Đại mẫu, điều đó có nghĩa là...

Tiểu Vy tỉnh ngộ :

– Hóa ra vị tiên bối đây là cốt nhục đã từng bị lệnh tôn ruồng bỏ ? Vì thế, Tuyết Lan cô nương phần hận, quyết tìm lệnh đường để báo phục vì cho lệnh đường cố tình dùng nhan sắc mê hoặc lệnh tôn ?

Toàn Cơ gạt đầu :

– Trương tỷ tỷ phần hận là đúng ! Nhưng may sao, tỷ tỷ là người thấu tình đạt lý, đã nghe Tuyết Lan kể lại những gì trước kia ta giải thích ! Và tỷ tỷ có tìm đến tận Võ Đang để nghe chính nhị tề thúc giải tỏa mọi nghi vấn ! Nhờ đó, tỷ tỷ biết chính

giã, mẫu cũng là nạn nhân của một âm mưu dâm tiện, do Diệp Văn chủ xướng ! Cùng là nữ nhân, tỷ tỷ đã ân hận vì sự lầm lẫn này, tỷ tỷ vừa thừa nhận ta là bào đệ ! Giờ đây, tỷ đệ ta có chung một trọng trách, phải báo thù cho gia phụ !

Tiểu Vy cả mừng :

– Được như vậy thì hay lắm ! Dưới cửu tuyền, song thân của đại sư huynh và cả lệnh đại mẫu lão tiên bối hẳn phải tạ tội nguyên !

Trương Vĩnh Nghi mỹ phụ trung niên nhăn mặt :

– Người là sư đệ của Toàn Cơ, cứ gọi ta như Toàn Cơ đang gọi là được rồi ! Hà tất cứ hai chữ tiên bối và lão tiên bối mà gọi, nghe không thuận tai lắm !

Nghe nhắc nhở, Tiểu Vy có phần
biến sắc :

– Tại hạ nào dám ! Vả lại, sò về
niên kỷ thì...

Trương Vĩnh Nghi ngắt lời :

– Chúng ta cứ theo bối phận mà
gọi, bất luận niên kỷ là thế nào !

Toàn Cơ cũng nói :

– Cách xưng hô này nếu so giữa sư
đệ và Tuyết Lan thì quả là khó cho cả hai !
Nhưng ai bảo sư đệ chính là truyền nhân
của gia mẫu ? Tuyết Lan phải gọi gia mẫu
là nhị ngoại tổ, ngang hàng với ngoại tổ
mẫu của Tuyết Lan, không lẽ Tuyết Lan
không thể gọi sư đệ là thúc cữu ?

Nhận thấy, Tuyết Lan đang bước
đến như muốn dùng lễ tiểu diệt diện kiến

thúc cữu, Tiểu Vy đột ngột kêu :

– Điều này hoàn toàn không được !

Toàn Cơ kinh ngạc :

– Tại sao lại không được ?

Chàng cúi đầu sâu nảo :

– Vì Nam Cung Vỹ này đâu còn
mặt mũi nào dám nhìn nhận là truyền
nhân của Ủ Minh Thân Cơ ?

Toàn Cơ thất sắc :

– Sao sư đệ lại nói những lời này ?

Khi này, nghe Diệp Vân hỏi đệ, ta thật sự
ngạc nhiên vì không nghe sư đệ nhìn nhận
là truyền nhân của gia mẫu ! Điều đó có ý
nghĩa gì ?

Tiểu Vy đưa mắt nhìn Mộ Dung
Tuyết Lan ! Và Tuyết Lan vụt hiểu !

Tuyết Lan lên tiếng :

– Phải chăng có sự phủ nhận này là do công phu của các hạ có lần biến đổi ?

Chàng gật đầu :

– Không sai ! Và nguyên ủy như thế nào chỉ có cô nương là người thật sự am tường ! Mong cô nương thay tại hạ giải thích cho mọi người hiểu !

Toàn Cơ nhăn mặt :

– Là chuyện gì nữa đây ? Đã lâu không gặp đệ, ta thấy như đệ thay đổi khá nhiều, và ta suýt không nhận ra đệ nữa ! Điều gì đã xảy ra ?

Tuyết Lan phải lên tiếng giải thích hộ chàng, bằng cách hỏi Toàn Cơ :

– Nhị cứu hãn không quên lần Tuyết Lan và y mãi giao đấu đến phải tỷ đấu nội lực ?

Toàn Cơ gật đầu :

– Điều đó thì ta luôn nhớ ! Nhờ vậy, Tiểu Vy mới hiểu ta và diễm chí ta lối vào U Minh Thất báii yết di thể gia mẫu ! Sao ?

Tuyết Lan giải thích tất cả !

Càng nghe Toàn Cơ càng kinh ngạc đến phải thốt lên sau khi nghe xong :

– Mọi công phu U Minh của đệ đều bị thất tán ?

Tiểu Vy buồn bã :

– Nói ra khiến tại hạ thêm đau lòng ! Trước lúc báii sư, tại hạ tình cờ có được Cửu Diệp Thảo Quả ! Sau khi ăn vào, nếu không có A Tuyết trao truyền công phu, nếu tại hạ không bị hơi âm hàn ở U Minh Thất xâm nhập, hòa quyền vào

thứ hàn khí có ở U Minh Thập Cảnh Công, có lẽ chân khí nội nguyên của Cửu Diệp Thảo Quả đã phát sinh tác dụng ! Nội nguyên này bị trấn áp và bị kềm hãm ! Chỉ khi bị nội lực dương cương của Tuyết Lan xâm chiếm và phá hủy nội nguyên âm hàn, chân khí kia mới có dịp bộc phát và làm cho công phu U Minh của tại hạ hoàn toàn biến mất !

Toàn Cơ sinh nghi :

– Nhưng khi bị Bách Độc Trận vây hãm, như ta nhìn thấy đệ phát chưởng U Minh Âm Hàn ! Đệ giải thích thế nào đây ?

Để giải thích điều này, Tiểu Vy phải nhắc qua việc chàng bị lão Bạch Phát và Hỏa Độc Quái Nhân xô xuống Trung

Sơn Cốc ! Chàng nói :

– Ở đó, tại hạ tình cờ tìm được huyết thư của gia phụ ! Để thoát thân, tại hạ phải khởi luyện tâm pháp Kim Long nhập môn do gia phụ lưu lại ! Tâm pháp này không ngờ lại đưa tại hạ đến tình trạng khó thể lường ! Cả hai chân khí kia cùng song song tồn tại ! Nói thật, tại hạ không biết tình trạng này sẽ kéo dài được bao lâu !

Trương Vĩnh Nghi trầm trầm :

– Là hai nội lực sung khắc nhưng vẫn song song tồn tại ? Điều lạ lùng này, đây là lần đầu tiên ta nghe nói đến !

Toàn Cơ cũng kinh tâm bảo Tiểu Vy :

– Nhất định sư đệ không thể để

tình trạng này kéo dài ! Theo ta, hoặc sư đệ tự phế bỏ chân khí này hoặc chân khí kia ! Nếu cứ chi trì tình trạng song hành như thế, việc xung khắc ắt sẽ dẫn đến tâu hỏa nhập ma !

Tiểu Vy vụt thở ra :

– Đó là điều tại hạ đang nhất mực ngẫm nghĩ để tìm cách ! Và nếu không được nữa, tại hạ buộc phải tự hủy cả hai !

Tuyết Lan kêu :

– Tự hủy cả hai ? Không được đâu ! Vì làm như thế có khác nào các hạ chấp nhận biến thành một phế nhân ?

Chàng quả quyết :

– Nếu phải chấp nhận kết cục này, tại hạ không gì phải ngần ngại ! Chẳng phải trước kia, khi chưa biết võ công, tại

hạ vẫn sống đấy sao ? Chỉ có điều, chờ khi tại hạ thực hiện xong những gì cần thực hiện, tại hạ mới tiến hành điều đó !

Toàn Cơ nao lòng :

– Sư đệ định thực hiện những gì ?

Nếu là báo hận cho song thân ta, thiếu nghĩ đã có ta và Trương tỷ tỷ, đệ bất tất phải...

Chàng xua tay :

– Ngay khi đưa đạo trưởng vào U Minh Thất, tại hạ vô biết bản thân công lực không còn, vô hình chung đã nghĩ việc báo hận sẽ là việc của đạo trưởng ! Giờ đã có thêm vị tiên bối đây và Tuyết Lan hỗ trợ, tại hạ tin chắc ngày báo hận sẽ không còn xa !

Toàn Cơ mỉm lòng :

– Sư đệ quyết không nhận là truyền nhân U Minh ?

Chàng gật đầu nhưng chưa kịp đáp, Tuyết Lan đột ngột hỏi :

– Những việc các hạ dự định thực hiện, phải chăng có liên quan đến gia thù ?

Chàng quắc mắt :

– Thù thân sinh phụ mẫu là mối thù bất cộng đái thiên ! Tại hạ sao không báo phục ?

Tuyết Lan kinh ngạc :

– Sao trước kia các hạ nói mọi chuyện đều kết thúc ?

Chàng nghiêm giọng :

– Đó là tại hạ muốn những La Thạch, Tưởng Thanh và Triết Toàn Thu

dừng vì việc này phải lao vào vòng nguy hiểm ! Kẻ thù của tại hạ cũng là kẻ thù của Kim Long Bang đều là những kẻ có võ công cao cường ! Để họ dính líu vào có khác nào đẩy họ vào tử cảnh ?

Tuyết Lan càng thêm kinh ngạc :

– Hóa ra trước kia các hạ chỉ giả vờ ? Và sau đó, vì muốn không ai trong họ gặp nguy hiểm, các hạ chấp nhận để họ sỉ nhục, gọi các hạ là hạng khiếp nhược, khoác lác, hạ lưu ?

Chàng cười thản nhiên :

– Nếu phải chịu những sỉ nhục này, đổi lại sự an toàn cho họ, tại hạ thừa sức chịu đựng !

– Giả như vì thế họ giận dữ, ruộng bỏ luôn các hạ thì sao ?

Chàng vẫn thản nhiên :

- Có thể thì đã sao ? Họ đều là trưởng bối của tại hạ, họ đã vì trung thành với bang phái với gia phụ mà phải chịu nhiều phen vào sinh ra tử ! Có để họ mắng, họ thóa mạ cũng được, miễn họ được an toàn là tại hạ sẵn sàng chấp nhận !

Tuyết Lan thật sự cảm phục :

- Hành động của các hạ tuy khác người, dễ đưa đến ngộ nhận nhưng đâu sao vẫn là do thành ý và thiện ý của các hạ ! Trước kia chính ta cũng phải lầm lẫn, nhân cơ hội này ta mong các hạ bỏ qua và chớ để tâm !

Chàng bật cười :

- Kẻ thù của tại hạ đều là hạng

mưu mô xảo quyết ! Muốn thắng, tại hạ phải dụng mưu là lẽ thường ! Điều lầm lẫn kia cũng là do tại hạ tự có chủ trương, thấy cô nương cũng phải lầm lẫn, tại hạ mừng còn không hết nói gì đến oán trách ? Ha... Ha...

Đang cười, ngực chàng bỗng nhói đau !

Nhìn thần sắc chàng biến đổi, Hoàng Quế Anh nhanh miệng kêu trước :

- Thiếu hiệp đã sao rồi ? Có phải do nhiễm phải độc khí của Bách Độc Trận ?

Vốn đang kinh ngạc vì sự xuất hiện của một nữ lang xinh đẹp tuyệt trần bên cạnh Tiểu Vy, Mộ Dung Tuyết Lan ngay từ đầu đã không ngớt chờ một lời dẫn tiến

của Tiểu Vy nhưng không hề có, nhân cơ hội này, Tuyết Lan bảo :

- Tiểu Vy nguyên có Diệp Thảo Quả ngăn ngừa mọi độc chất ! Cô nương là ai ? Những gì đã xảy ra khiến Tiểu Vy phải lâm sự thế này ?

Quế Anh chưa kịp đáp, Tiểu Vy sau cơn nhói đau bỗng thán nhiên lên tiếng :

- Nàng là Hoàng Quế Anh ! Lai lịch như thế nào tuy tại hạ không rõ nhưng chính nàng đã tự nguyện theo tại hạ, kể cả lúc tại hạ lâm nguy !

Tuyết Lan liếc nhìn Quế Anh với ánh mắt nghi ngờ, miệng thì hỏi Tiểu Vy :

- Vừa rồi, các hạ bị làm sao ?

Chàng lắc đầu ngơ ngác :

- Ngực tại hạ bỗng nhói đau ! Nhưng chỉ một thoáng là biến mất !

Toàn Cơ nghi ngại :

- Sư đệ có lần nào bị như vậy chưa ?

Chàng vừa lắc đầu, Trương Vĩnh Nghi chau mày kinh ngạc :

- Hiện tượng này phải chăng có liên quan đến sự tồn tại song hành của hai loại chân khí xung khắc ?

Toàn Cơ lập tức bác bỏ :

- Nhất định không thể có chuyện này ! Dù là xung khắc nhưng khi đã phát tác đâu chỉ nhói đau một cái rồi thôi ? Chắc chắn phải có nguyên nhân khác !

Tuyết Lan lo ngại :

- Mọi việc xảy ra như thế nào, các hạ hãy tuần tự kể lại ? Có khi mọi người

sau khi nghe xong sẽ nghĩ được nguyên nhân !

Quế Anh nhanh nhẩu :

- Chuyện là thế này...

Tuyết Lan xua tay :

- Ta đâu cần nghe cô nương kể ?

Vả lại, khi gia mẫu xuất hiện, như ở đó không có bóng dáng của cô nương ! Điều cô nương kể vị tất được đầy đủ !

Thừa hiểu Tuyết Lan vì sao có thái độ có phần dố kỵ với Quế Anh, là mẫu thân, Trương Vĩnh Nghi bảo :

- Phải đó ! Lúc ta nghĩ cách giải cứu Toàn Cơ, Hoàng cô nương như không thấy ở hiện trường. Tốt hơn hết, cứ để chính Tiểu Vy thuật lại !

Tiểu Vy dù vô tâm nhưng vẫn

mang máng nhận ra thái độ dố kỵ của Tuyết Lan, không muốn Quế Anh bề mặt, chàng nói :

- Quế Anh vốn ngại độc, trước đó phải lên lui xa ! Đến khi tại hạ tự vượt thoát, đã gặp Quế Anh vốn bị Minh chủ nương nương khống chế huyết đạo !

Trương Vĩnh Nghi cau mày :

- Ta có nghe nữ nhân đó tự xưng như vậy ! Chẳng hiểu đó là nhân vật nào ?

Chàng hỏi :

- Đối phương có đuổi theo, tiền bối không trông rõ mặt sao ?

Trương Vĩnh Nghi lắc đầu :

- Phần vì ta cần cấp bách giải độc cho Toàn Cơ, phần vì đối phương như cố tình che kín chân diện bằng một mạng lụa

mỏng ! Ta cố nhận diện nhưng chỉ phí công !

Tiểu Vy kinh ngạc :

- Là nữ lưu nhưng có thân thủ khá cao minh, chẳng biết trên giang hồ hiện giờ có một nữ cao thủ nào tương tự như vậy ?

Toàn Cơ đề quyết :

- Giang hồ tuy không thiếu gì cao nhân nhưng là nữ nhân thì ta chưa hề nghe đến !

HẾT TẬP 6

Chịu trách nhiệm xuất bản

CAO VIỆT HIẾN

Biên tập : VÂN VÂN

Sửa bản in : THANH NGÀ

Trình bày : TRUNG ĐỨC

In 500 bản, khổ 13x19. Giấy phép xuất bản số 136/QĐXB của nhà xuất bản Quảng Ngãi cấp ngày 26/5/1990. in xong và nộp lưu chiểu tháng 6/1990.